CUPA ROMÂNIEI

in nou în brațele lui onstantin - căpitanul echipei STEAUA

JOCUL cu ITALIA și perspectivele fotbalului nostru

BOX

Finalele campionatelor republicane

CICLISM

ARTA DE A TĂIA ARIPILE

ATLETISM

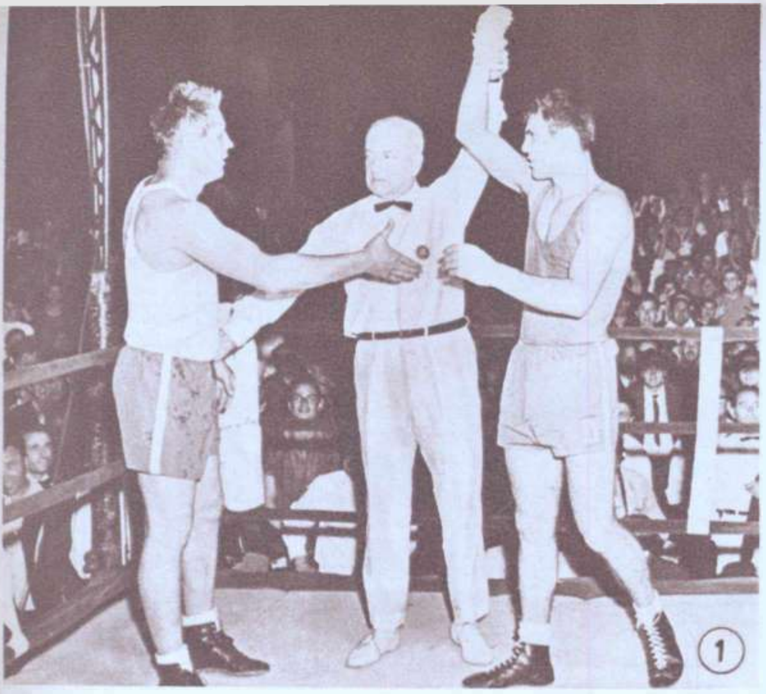
TINERE SPERANȚE

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 13 (204) IULIE 1967 Anul XX

După «europenele» de box de la Roma, turneul final de la București al «naționalelor» noastre a încheiat o bogată activitate pugilistică.

Dacă bilanțul întrecerilor din capitala Italiei a fost mai mult decît mulțumitor pentru boxul românesc, nu același lucru putem spune și despre finalele care i-au desemnat pe cei 11 campioni ai anului 1967 și de la care așteptam mult mai mult.

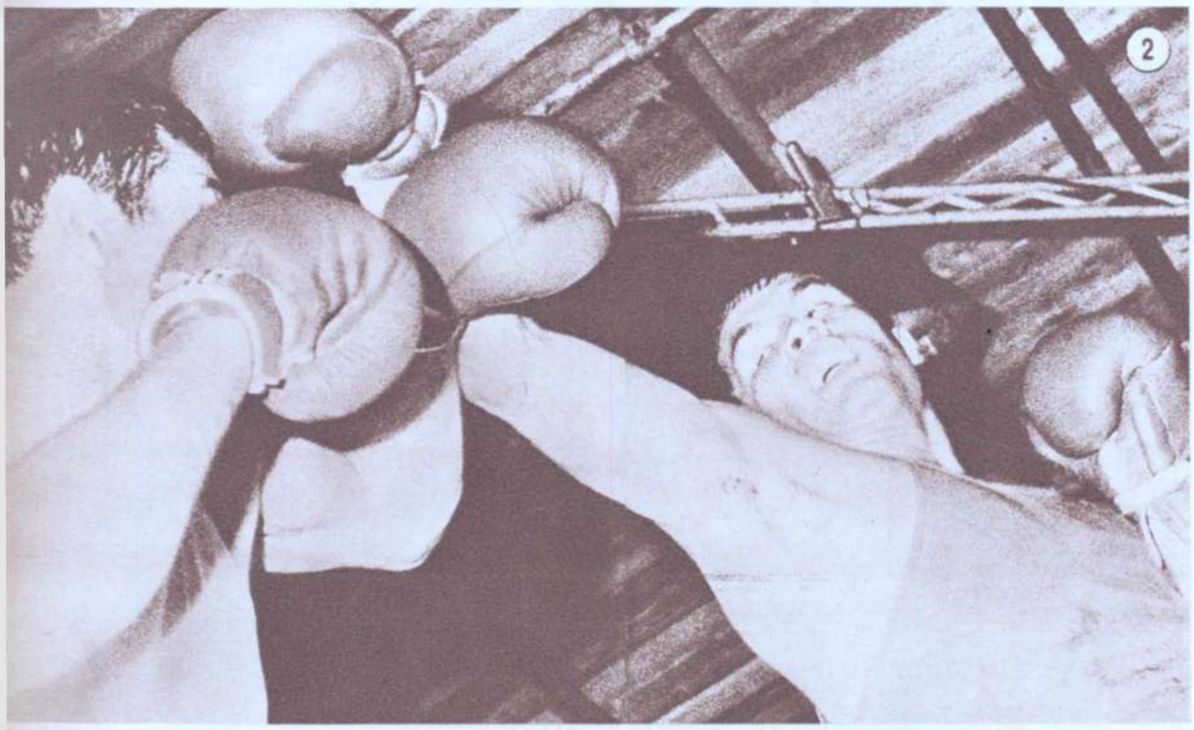
Bucureștenii, care au dovedit încă o dată, în masă, că sînt iubitori și cunoscători ai sportului cu mănuși, nu au putut aplauda, din păcate, decît de puține ori «tehnica». Nu ne referim atît la cuceritorii centurilor, cît la ceilalți competitori care, pur și simplu, au decepționat. «Cocoșii» Cornel Momoiu (Tractorul Brașov) și Ștefan Molnar (U.M. Timișoara), de exemplu, n-au justificat cu nimic prezența lor la finale. Ne putem imagina cît de slabi au fost adversarii învinși de ei la «zone»!

Pe lista campionilor de anul acesta, două surprize: brăileanul **MIHAI AUREL** (semimuscă) și dinamovistul **ION ALEXE** (grea). Primul își datorează titlul curajului și combativității, cel de-al doilea adăugînd acestor calități și cunoștințele tehnice. În ciuda acestui fapt, Alexe a cîștigat mai greu. Mariuțan își apăra pentru a zecea oară titlul de campion, dar, ca și predecesorul său Dumitru Ciobotaru, nu a reușit performanța. Așadar, avem un nou campion la categoria grea: tînărul Ion Alexe, care va împlini 21 de ani la 27 iulie. Să fi început oare o nouă «domnie» de 9 ani?

Alături de brăileanul Mihai Aurel, provincia mai este reprezentată pe lista campionilor doar de un singur sportiv: craioveanul **MIHAI GOANȚĂ.** Prezent la mai toate finalele din ultimi ani, Goanță a reușit abia acum, aproape de sfîrșitul carierei, marea performanță. Titlul cucerit este pe deplin meritat, el încoronează, poate cam tîrziu, o activitate sportivă frumoasă și îndelungată.

„FINALELE" DE BOX- sub așteptări

În general, turneul final de la București s-a transformat într-o luptă între marile cluburi bucureștene Dinamo și Steaua, care au obținut împreună 9 din cele 11 titluri puse în joc. Și de data aceasta, ca și anul trecut, a învins Dinamo cu 6—3. Fără îndoială, disputa dintre pugiliștii celor două cluburi contribuie, într-o bună măsură, la creșterea calitativă a boxului românesc. Dar, după părerea noastră, acest lucru nu va duce, totuși, la rezultatele așteptate. Absența rivalilor provinciali nu prevestește nimic îmbucurător pentru viitorul sportului cu mănuși. Centralizarea elementelor talentate la București are ca rezultat, așa cum de altfel a și început să se vadă, o accentuată scădere numerică și valorică a boxerilor care apără culorile orașelor provinciale. Se pare că antrenorii din țară, ale căror echipe sînt prea des descompletate nu mai muncesc cu aceeași tragere de inimă. Cum ne-am putea explica altfel absența forțelor pugilistice din Constanța, Brăila, Galați, Reșița, Cluj, Craiova etc.— orașe cu vechi tradiții în sportul cu mănuși?

La turneul final de la București, trebuie să recunoaștem, au fost prezenți prea puțini boxeri tineri talentați. Aceasta înseamnă că antrenorii nu s-au achitat onorabil de sarcinile pe care le au. Absența de la finale (cu foarte mici excepții) a tinerilor cu vădite posibilități de afirmare este un veritabil semnal de alarmă. Această situație trebuie grabnic remediată.

PETRE HENȚ

1) «Învingător la puncte: ION ALEXE!» Arbitrul italian Eugenio Grosso ridică mina noului campion la categoria grea. Vasile Mariuțan își felicită adversarul.

2) Un campion de clasă, GHEORGHE CHIVĂR (dreapta) în luptă cu un pretendent valoros — Constantin Cojocaru.

3) CONSTANTIN GRUESCU (stinga) a cucerit primul său titlu de campion, învingîndu-l în finală pe Ion Nicolau — un boxer de care, cu siguranță, vom mai auzi.

Foto: D. RĂDULESCU

TINERI ATLEȚI care se afirmă

Sezonul competițional atletic al acestui an este caracterizat în primul rînd prin asaltul tinerilor care atacă cu curaj și cu tot mai mult succes pozițiile consacraților, ale actualilor campioni și recordmani. Evoluția lor lasă să se întrevadă posibilități și perspective. Din dorința de a prezenta cititorilor noștri sportivi mai puțin cunoscuți, redacția își propune să prezinte «cărțile de vizită» ale acelor sportivi care se impun tot mai mult atenției generale.

În rîndurile care urmează am ales cîțiva atleți ai tinerei generații, despre care cu siguranță vom auzi în viitor lucruri și performanțe tot mai ridicate.

Niculae MĂRĂȘESCU

Silviu HODOȘ

«Și totuși, 7500 de puncte pot fi realizate»

— decatlon, cel mai bun rezultat 7 004 puncte în 1967, normă de maestru al sportului

— născut la 11 octombrie 1947, înalt de 1,85 m, în greutate de 78 kg

— face parte din clubul I.C.F. București

— practică sportul din anul 1959 (polo pe apă, în anii 1961 și 1962 făcînd parte din lotul republican de juniori la această disciplină; din anul 1962 s-a consacrat atletismului

— evoluția rezultatelor:

1962	49,09	disc (1 kg)	antrenor C. Spiridon
1963	52,35	disc (1 kg)	antrenor C. Spiridon
1964	3 723	pct. pentatlon	D. Alexandrescu
1965	3 511	pct. pentatlon	D. Alexandrescu
	6 393	pct. decatlon	D. Alexandrescu
1966	3 515	pct. pentatlon	D. Alexandrescu
	6 410	pct. decatlon	D. Alexandrescu
1967	7 004	pct. decatlon	

— student la Facultatea de automatică din București, Hodoș este de o rară ambiție și seriozitate, dublată de o deosebită meticulozitate.

Vasile DUMITRESCU

«Totul pentru Mexic!»

— triplusalt, cel mai bun rezultat 16,14 realizat în anul 1967

— născut la 19 ianuarie 1945, înalt de 1,91 m și în greutate de 83 kg

— face parte din clubul Dinamo București

— practică atletismul din anul 1961 fiind adus pe stadion de către unchiul său, fostul săritor de înălțime, actualul antrenor al lotului de juniori, maestrul sportului Constantin Dumitrescu

— evoluția rezultatelor:

1962	12,81	antrenor C. Dumitrescu
1963	14,14	" "
1964	15,05	" "
1965	15,24	" I. Vintilă
1966	15,65	" "
1967	16,14	" "

— atlet foarte serios și care dă dovadă de o deosebită conștiinciozitate în pregătire. Are posibilități de progres în măsura în care va realiza o îmbunătățire în viteza de elan, dublată cu o continuă dezvoltare a forței

— este al doilea atlet român care sare «oficial» peste 16 m

— a îndeplinit norma de maestru al sportului.

Virginia BONCI

«Atletismul este marea mea pasiune»

— săritura în înălțime, cea mai bună performanță 1,67 m, obținută în 1967

— născută la 5 ianuarie 1949, înaltă de 1,75 m și în greutate de 62 kg

— face parte din clubul Rapid București

— practică atletismul din anul 1962, dar la înălțime a sărit pentru prima dată în anul 1964.

— evoluția rezultatelor:

1964	1,45	antrenor I. Rinderiu
1965	1,48	" "
1966	1,60	" "
1967	1,69	" C. Dumitrescu

Marilena CIUREA

«Sînt sigură că o să realizez norma olimpică»

— aruncarea suliței, cel mai bun rezultat 53,88 realizat în anul 1967

— născută la 22 februarie 1948. Înaltă de 1,74 m și în greutate de 70 kg

— face parte din clubul Dinamo București

— practică atletismul din anul 1961: (1,36 m la săritura în înălțime)

— evoluția rezultatelor:

1962	40,52	antrenor N. Tacorian
1963	43,65	" "
1964	43,90	" "
1965	45,00	" "
1966	53,42	" L. Pandele
1967	53,88	" "

— a ocupat locul 2 la campionatele europene pentru juniori din anul 1966 și locul 3 pe lista celor mai valoroase aruncătoare junioare din lume

— are un deosebit simț al suliței. În măsura în care va realiza o creștere a vitezei și a forței va ajunge la 60 m!

Dinu PIȘTALU

«Dacă voi progresa ca în ultimii 2 ani»...

— prăjină, cel mai bun rezultat 4,70 m realizat în anul 1967

— născut la 28 septembrie 1945, înalt de 1,72 m și în greutate de 65 kg

— face parte din clubul Dinamo București

— a început atletismul în anul 1961

— evoluția rezultatelor:

1961	2,60	antrenor Zoltan Szabo
1962	3,65	" "
1963	4,05	" "
1964	4,36	" Dumitru Gîrleanu
1965	4,30	" "
1966	4,55	" Gh. Zimbreșteanu
1967	4,76	" "

— atlet foarte muncitor, care are frumoase perspective de viitor; va trebui să-și îmbunătățească unele amănunte tehnice și să fie mult mai atent pentru a preîntîmpina accidentările, care l-au scos uneori din ritm.

OAZELE ATLETISMULUI CLUJEAN

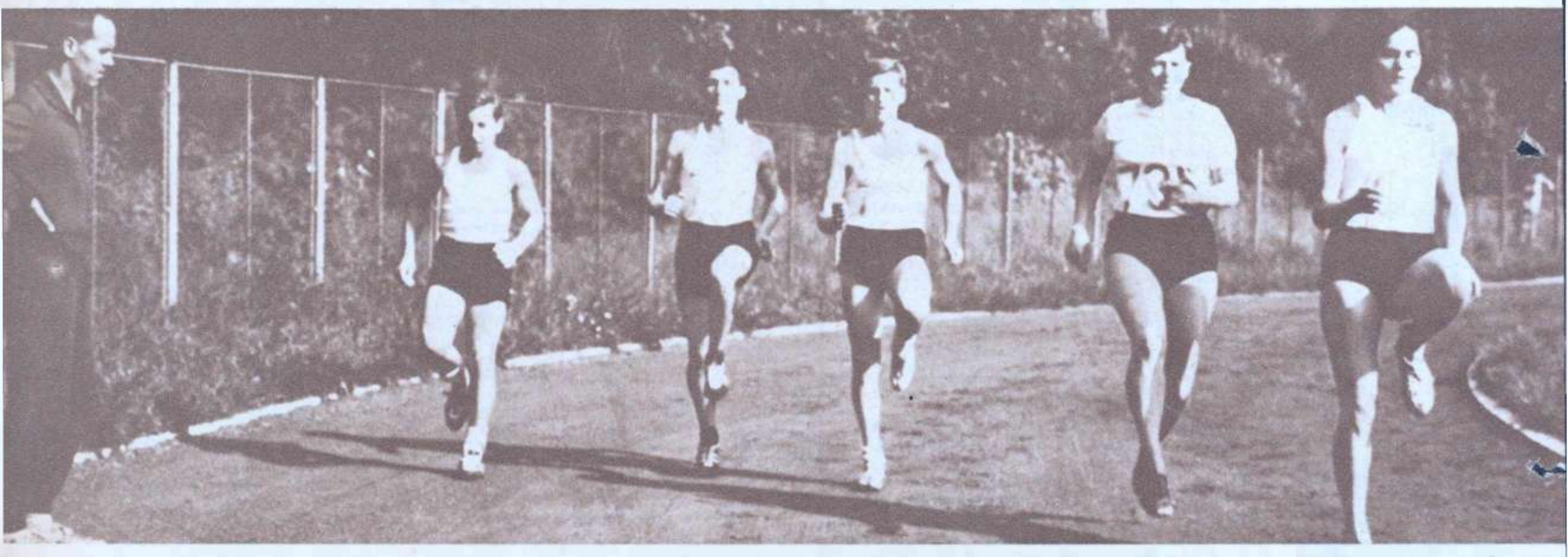
Atletismul clujean nu este o mare forţă, aşa cum ar înclina să creadă sentimentalul care a auzit de tradiţia sportului din cetatea universitară Babeş-Bolyai. Aici, în locul unei mări nemărginite, cu valuri cît casa, găseşti doar oaze, la care se adapă atletismul. «**S-au retras apele şi a rămas marea de nisipuri**», — explică profesorul Marian Păşcălău, vicepreşedinte al Consiliului regional U.C.F.S. Cluj, — **pentru că atletismul este recunoscut ca sport-rege numai teoretic. Practic, convingerile sînt cu totul altele, ele dînd cîştig de cauză jocurilor. Din acest motiv, baza materială a atletismului nu este corespunzătoare decît pentru un număr limitat de sportivi. Tot din acest motiv, în şcolile elementare, în licee şi în facultăţi atletismul stă în ultima bancă, de regulă**».

Şi pentru că această situaţie a atletismului clujean nu este o excepţie (într-unul din numerele trecute ale revistei noastre am semnalat-o la Timişoara, adică tocmai acolo unde, cîndva, inima a pulsat cel mai mult sînge în arterele atletismului), să pornim în căutarea oazelor, însoţiţi de aparatele de fotografiat şi carnetele de însemnări.

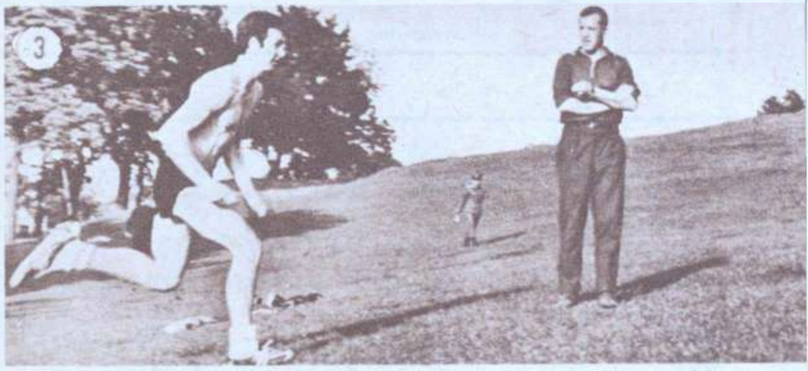
Instantaneul 1. Profesorul **Petru Nagy** (stînga) şi cei mai buni elevi ai săi de la Şcoala sportivă: **Attila Gyorg** (13 ani; aruncarea mingii de oină — 68 m; lungime — 5,12 m; 60 m — 8,1; înălţime — 1,41m), **Ioan Paţiu** (14 ani; 60 m — 7,5; campion regional la triatlon A + B), **Vasile Majdik** (15 ani; recordman republican de copii la 60 m — 7.1 sec., 80 m — 9,3 sec., triatlon I şi tetratlon I), **Agepsina Rusu** (16 ani; aruncătoare de greutate şi de disc), **Iuliana Crişan** (16 ani; recordmană republicană de junioare mici la 300 m — 41,7 sec.; categoria I la pentatlon). Petru Nagy: «**Iuliana Crişan este singura junioară mică deţinătoare a categoriei întîi de clasificare. Este cea mai valoroasă atletă din grupa mea şi sper să realizeze un record la finalele campionatelor republicane şcolare de la Tîrgu Mureş**». Şi, într-adevăr, reprezentanta «acestei oaze» a devenit recordmană natională de junioare mici la 60 m garduri — 8,9 sec. (vechiul record aparţinea timişorencei Gerda Covaci — 9,4 sec.). De altfel, a fost singurul record.

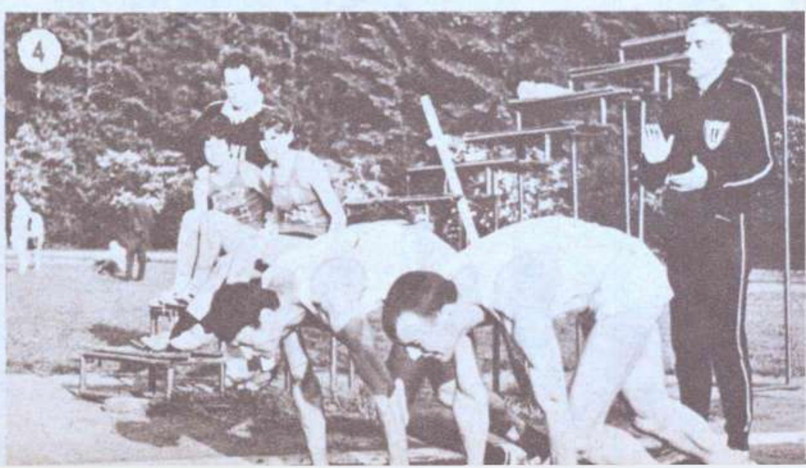
Instantaneul 2. Profesoara **Oprina Stroe** cu cele zece «vîrfuri» feminine ale sale de la Liceul N. Bălcescu cu program de educaţie fizică. **Sus, de la stînga spre dreapta: Viorica Moscalu** (17 ani; 400 m şi 200 m), **Angela Zîrbo** (17 ani; suliţă), **Mariana Meşter** (15 ani; garduri, sprint, lungime), **Draga Comşa** (15 ani; înălţime — 1,46 m, lungime şi garduri), **Lucia Mureşan** (14 ani: înăltime — 1,46 m, sprint şi lungime), **Minerva Hidisan** (16 ani; **Jos: Marioara Bunea** (16 ani; 500 m), **Ecaterina Sas** (14 ani; sprint, garduri şi lungime), **Sanda Cubleşean** (13 ani; sprint şi lungime). La concursul liceelor cu program de educaţie fizică, ţinut recent la Cîmpulung Muscel, fetele Oprinei Stroe au cîştigat întrecerile de ştafetă 4 × 100 m şi la junioare mici, şi la junioare mari, iar la înălţime au ocupat locurile doi şi trei.

Instantaneul 3. Profesorul **Marian Păşcălău** şi cel mai bun atlet al său, **Andrei Sepci**,

căruia i-a indicat pentru acest an 7 200 de puncte la decatlon (recordul său personal este de 6 822 puncte). Andrei Sepci este unul din cei (...doi!) mai buni atleți ai Universității din Cluj.

Instantaneul 4. Doctorul **Ion Arnăut** dă startul. Vor țîșni **Gheorghe Lascu** (elev; 100 m — 11,1 și 110 m garduri — 16,5) și **Dimitrie Grama**, stînga (student; 400 m — 48,9 și 200 m — 21,8). La startul acesta asistă **Florica Iușan** (elevă; 80 m garduri — 11,7 și 5,40 m la lungime), **Sanda Tănase** (bacalaureată; recordmană regională la pentatlon — 4 093 puncte) și **Kurt Socol** (student; recordman național la decatlon — 7 433 puncte). Ion Arnăut: «**Dimitrie Grama este unul din cei** (n.a. — ...doi!) **mai buni atleți ai Universității din Cluj. Sper să coboare în acest sezon la 48,5 pe 400 m și la 21,6 pe 200 m. Sandei Tănase îi întrevăd 4 160 de puncte la pentatlon, iar lui Kurt Socol o creștere pînă la 7 600 de puncte**». Din fotografie lipsește **Ana Beșuan**, cea mai rapidă sprinteră a Clujului. După căsătoria sa cu recordmanul nostru național de decatlon ea a părăsit «oaza» doctorului Ion Arnăut, a părăsit atletismul. Păcat! Și așa destul de puțini atleții de valoare...

Instantaneul 5. După efort, doctorul **Zina Olivia Simu** controlează pulsul și tensiunea. De la stînga: antrenorul **Gheorghe Biro** (de la C.S.M. Cluj), **Ileana Silai** (recordmana noastră la 800 m; antrenorul ei, Biro, ne-a declarat că Ileana va duce recordul în acest an la 800 m sub 2:05,0), **Radu Rusu** (4:08,8 la 1 500 m obstacole în 1967 — 9:14,6 la 3 000 m obstacole). Gheorghe Biro: «**Radu Rusu are 18 ani. L-am selecționat acum patru ani dintr-un număr de 306 ucenici de la Școala profesională a Atelierelor 16 Februarie. Împreună cu el, l-am selecționat și pe Iuliu Borbel. Acesta era mai înzestrat pentru atletism decît Radu, dar nu a mai fost primit la antrenamente pentru că nu a rezistat tutunului, alcoolului și comodității. Începînd din 1968 Radu Rusu va porni în urmărirea lui Zoltan Vamoș**». A doua imagine am luat-o în pădurea Hoia. Antrenorul **Gheorghe Biro** ne-a declarat că cel mai mare dușman al atletismului e plictiseala. De aceea, el caută să îndepărteze monotonia din timpul pregătirii. În acest scop, folosește stadionul orășenesc, traseul măsurat din parc, stadionul Babeș (pistă și pădure), Cetățuia (cu serpentine și trepte), stadionul Clujeana (cu pistă de scoarță, moale și elastică), pădurea Hoia. Schimbarea locului de antrenament păstrează noul, îi ferește pe demifondiști de plictiseală. Un alt «secret» al lui Biro: încrederea pe care și-a cîștigat-o în rîndurile elevilor săi. Cine-i respectă îndrumările obține și performanța anunțată de antrenor.

Și acum, în încheiere, să fim optimiști. Clujul are atleți puțini, iar dintre aceștia nu sînt mulți de mare valoare. Dacă forurile de resort, de pildă Ministerul Învățămîntului, vor lua măsuri practice, cu siguranță că marea de nisipuri va fi acoperită de ape, iar valurile lor își vor duce tot mai sus crestele. E posibil, e necesar ca alergările, aruncările și săriturile să fie cunoscute la terminarea liceului. În țelul acesta cluburile studențești vor fi scutite de sarcina hilară de a-i alfabetiza pe studenți în atletism. Studenții trebuie să vizeze, la vîrsta lor, recorduri naționale și europene, nu obținerea categoriei a treia de clasificare! (Asta-i din cauza... oazelor!)

HORIA CRISTEA

CAMPIONATELE REPUBLICANE ȘCOLARE DE ATLETISM

IULIANA CRIȘAN performera nr. 1

Finalele de la Tîrgu Mureș au oferit un spectacol incîntător. Dăruirea pînă la sacrificare pe linia de sosire, ambiția de a ajunge performer, respectul pentru adversar nu au fost exemple singulare. Au fost dominantele campionatelor republicane școlare, organizate aproape fără greșeală.

Dar, în ciuda acestor superlative, la Tîrgu Mureș a căzut un singur record: Iuliana Crișan (Cluj) — 8,9 sec. la 60 m garduri. Vechiul record a fost 9,4 sec. Deținătoarea lui, timișoreanca Gerda Covaci, nu a putut participa, fiind în examene. Dacă ar fi avut la dispoziție un avion supersonic, poate că recordul ar fi fost 8,8 sau chiar 8,7 sec. *(Spuneam mai sus că aceste campionate de atletism ale elevilor au fost organizate aproape fără greșeală. Poate singura, dar, în orice caz, cea mai mare greșeală a fost programarea acestor finale în perioadă de examene, ceea ce a influențat negativ atît participarea, cît și pregătirea.)* Dar nu l-a avut la dispoziție. Mai simplu a fost pentru Zoia Moldovan (Tîrgu Mureș). Avea teză la matematici. A predat-o într-un timp record și a cerut permisiunea să părăsească sala pentru a se duce la stadion. N-aveți ideie cîte lacrimi a vărsat Zoia ca să-l înduplece pe profesorul de matematici. În sfîrșit, a reușit și a luat un «getax» pînă la stadion. A ajuns la timp, a intrat în concurs și a ocupat locul secund la săritura în înălțime — 1,46 m. Pentru cei 15 ani ai săi, sacrificiul bănesc a fost mare, iar recompensa mică: locul doi. Totuși, cineva a cîștigat cel mai mult. Atletismul. A cîștigat o fetiță: și talentată, și devotată.

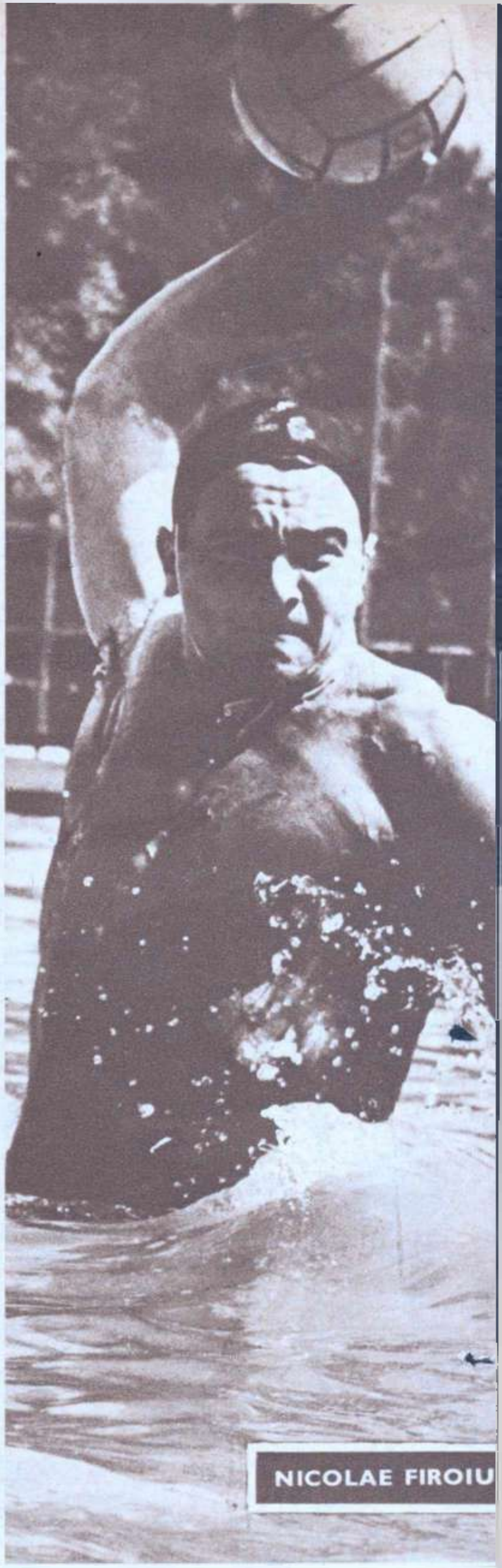
Stimați cititori, au fost multe lucruri frumoase de văzut la Tîrgu Mureș. Au trecut prin fața arbitrilor o mulțime de eleve și de elevi cu perspective. Ne așteptam să vedem la această paradă a viitoarelor cadre de nădejde ale atletismului nostru de performanță mai bine reprezentată federația de specialitate (chiar dacă nu era ea organizatoarea). Ne așteptam să-l vedem pe secretarul general, să-i vedem pe cei doi secretari generali adjuncți, să-l vedem pe antrenorul federal care «răspunde» de juniori. Dar tovarășii respectivi, salariați nu numai pentru a sta în ședințe la federație sau pentru a fi prezenți la meciurile de mare anvergură ale seniorilor sau pentru a conduce delegațiile de atleți români în străinătate, ci și pentru a renunța de a primi mură-n gură, adică de a-și îmbrăca și costumul de exploratori, nu au fost prezenți la Tîrgu Mureș! Or fi gîndit dînșii că n-au ce vedea, că pierd timpul. Sau, poate, nu au fost invitați de organizator (Ministerul Învățămîntului), și nu au dorit să fie considerați oamenii niște musafiri nepoftiți.

H.C.

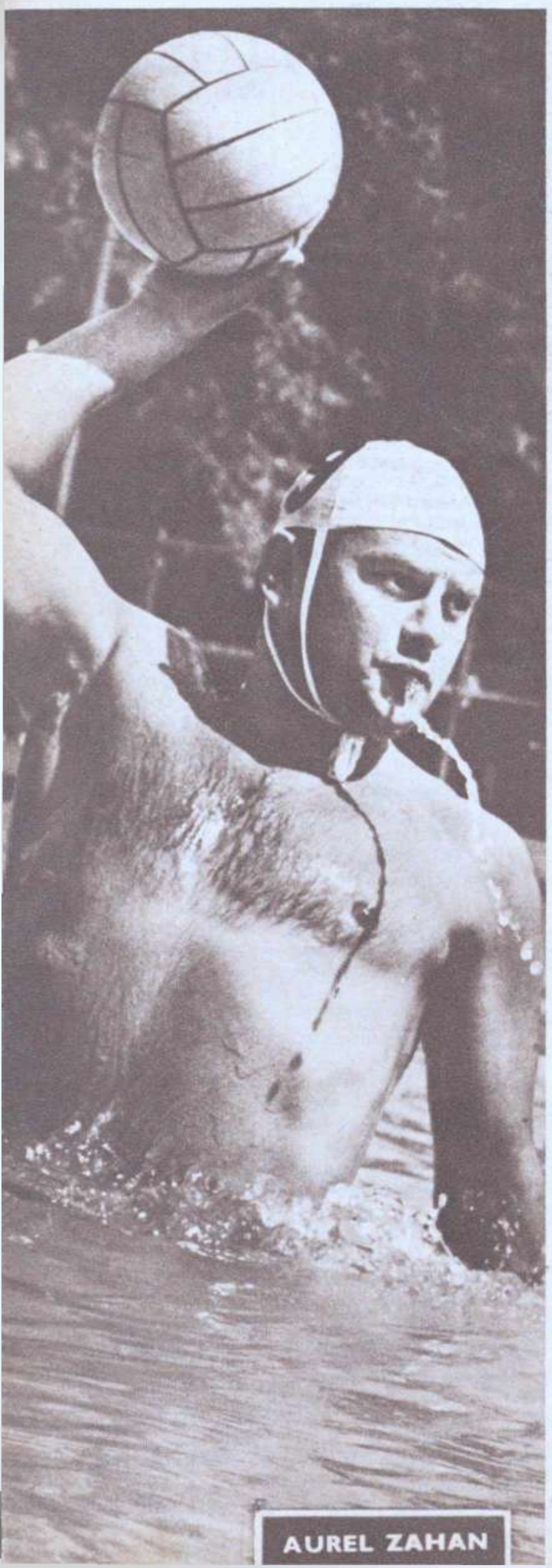
P.S. La aceste finale nu a fost prezent, în tribună, cel mai valoros atlet din Tîrgu Mureș — Iosif Naghi. A absentat motivat. Se afla la Berlin, unde a stabilit un nou record național la aruncarea discului — 59,16 m. El a avut un motiv!

CORNEL FRĂȚILĂ

NICOLAE FIROIU

AUREL ZAHAN

Un prag hotărîtor „CUPA JADRAN"

În numărul trecut al revistei noastre am arătat starea precară în care se află polo-ul românesc, ca urmare a dezinteresului față de această frumoasă și utilă ramură de sport. Asupra acestui subiect ne-am spus părerea și nu găsim necesar să mai insistăm. În schimb, socotim oportună înseninarea discuțiilor în privința polo-ului, prin abordarea unui subiect, de data aceasta indiscutabil mai plăcut: **«Echipa națională de polo și ținta pregătirilor ei».**

Pentru ce ni se pare plăcut acest subiect? Pentru simplul motiv că reprezentativa de polo a României a fost și continuă să fie una din formațiile fruntașe în arena sportivă europeană și mondială, iar debutul ei în actualul sezon a coincis cu o suită de rezultate bune. Victoriile obținute în întîlnirile cu reprezentativa Italiei, la București (8—5 și 7—6 în partidele oficiale și 11—7; 9—5 și 9—3 — în jocurile amicale) și în fața R.F. a Germaniei, în deplasare (5—4; 6—5, 6—5) vin în sprijinul ultimei noastre afirmații.

Carol Corcec, antrenorul naționalei la polo, este un om care își iubește meseria și caută să țină pasul ultimelor noutăți legate de evoluția firească a acestui joc. Faptul reprezintă, de altfel, principala explicație a comportării constant mulțumitoare a echipei pe care el o pregătește.

— **După ultimele modificări aduse regulamentului acestei ramuri de sport** — ne spune Corcec — **jocul a cîștigat mult în cursivitate, a devenit mai dinamic, iar contribuția apărării, și deci și a portarului, în obținerea victoriei, este astăzi determinantă în proporție de 40 la sută. Renunțarea la eliminări, în favoarea punctelor de penalitate, ridică noi probleme de instruire, orientate către mărirea vitezei de înot, specializarea unor jucători pentru aruncări de la 4 m, precum și alte numeroase îmbunătățiri ce trebuie aduse în tehnica și tactica polo-ului. Am însă mulțumirea că sportivii pe care-i pregătesc sînt deosebit de receptivi în însușirea tuturor acestor noi elemente de joc; mai mult decît atît, ei înșiși vin cu soluții inovatoare pentru îmbunătățirea jocului echipei luată în ansamblu.**

În mare, reprezentativa noastră de polo se bucură de aportul unor jucători bine cunoscuți. AUREL ZAHAN, la cei 29 de ani ai săi, este de 10 ori campion republican cu echipa clubului Dinamo și are la activ peste 180 de meciuri internaționale. El este un exemplu de conștiinciozitate în pregătire, ca de altfel și ȘTEFAN KRONER, colegul său de club. NICOLAE [FIROIU ...] internațional în anul 1958 și de atunci s-a impus de fiecare dată în vederile selecționerilor. Titlul de căpitan al echipei Steaua l-a primit pentru meritele și însuflețirea cu care își mobilizează echipierii în jocurile de campionat. Și la fel de cunoscuți, și nu mai puțin buni jucători, sînt: CORNEL FRĂȚILĂ (de curînd portar titular al naționalei); ANATOL GRINȚESCU (un foarte bun tehnician); GAVRILĂ BLAJEC (sportiv disciplinat, de trei luni tatăl unui băiețel); GHEORGHE ZAMFIRESCU (în acest an și-a îndeplinit norma de maestru al sportului); ALEXANDRU SZABO (jucător bun, de o tenacitate remarcabilă, soțul scrimerei Olga Orban-Szabo); CORNEL MĂRCULESCU (jucător inteligent și unul dintre sportivii care «trag» cel mai mult atunci cînd echipa sa este în dificultate); VALERIU ȚĂRANU (a avut mari oscilații de formă, în prezent se comportă însă satisfăcător). Alături de aceștia, mai figurează în lot EMIL MUREȘAN (portar), IOSIF CULINEAC, GRUIA NOVAC, ION POPA, NICOLAE CSIZER și BOGDAN MIHĂILESCU, în general, poloiști mai tineri, pe care antrenorul Corcec îi pregătește pentru a deveni în viitor titulari în echipa națională.

În prezent, lotul nostru de polo a început pregătirile pentru jocurile importante din toamnă, dintre care iese în evidență competiția dotată cu «Cupa Jadran», ce se va disputa în Iugoslavia, între 19 și 26 septembrie. Vor participa primele 8 echipe clasate la ultimul campionat european: Iugoslavia, Ungaria, U.R.S.S., Italia, România, R.D. Germană, Olanda și R.F. a Germaniei. În funcție de comportarea pe care o vor avea reprezentanții noștri la acest veritabil campionat european neoficial depinde participarea poloiștilor români la J.O. din Mexic. Vor reuși ei să primească acest vot de încredere? Să sperăm că da!

Stînga: *biserica de lemn din Cuhea*

Dreapta: *Borșa — vedere generală a complexului turistic.*

Drumețind prin MARAMUREȘ

Pornind din Baia Sprie spre Sighet, călătorul urcă serpentinele tăiate în versantul de sud al Gutîiului pentru ca, ajuns în vîrf, să poposească la fîntîna lui Pintea Viteazul, haiducul despre care vorbesc doinele și baladele maramureșene. De aici de pe înaltul muntelui, Maramureșul se dezvăluie privirilor ca o adevărată țară de basm: straiele verzi ale ogoarelor și pădurilor par înflorate de satele agățate pe costișe sau ascunse pe văile Izei, Marei și Vișeului, existența lor fiind trădată doar de turlele bisericilor de lemn.

Cuprinzînd patru «țări» — Țara Oașului, a Maramureșului, a Lăpușului și a Chioarului — fiecare cu specificul ei, regiunea Maramureș oferă călătorului posibilitatea de a cunoaște o serie de valori culturale și materiale făurite de localnici de-a lungul veacurilor, nealterate nici de trecerea timpului, nici de apariția elementelor înnoitoare ale peisajului industrial, care se integrează organic pitorescului maramureșan.

Coborînd spre Sighet, pe drumul ce însoțește Valea Marei, călătorul se oprește stăpînit de o justificată curiozitate în Desești, Sugatag sau Giulești, unde bisericile de lemn — vechi de peste 250 de ani — cheamă spre studiu și contemplare. Exemplare asemănătoare vor fi întîlnite peste tot în țara Maramureșului, reprezentînd o dezvoltare sui-generis a artei și măiestriei localnicilor în a lucra lemnul. Despre această măiestrie vorbesc și porțile de lemn încrustate cu talent și conținînd, într-o stilizare specifică, elemente din universul țăranului: floarea soarelui, luna, spicul de grîu etc. Pășind într-o casă maramureșană, rămîi încîntat de bogăția cromatică a țolurilor, cergilor, blidelor și icoanelor pictate pe sticlă.

De la Sighet, spre vest, se pătrunde în Țara Oașului, unde minunatul port oșan îți încîntă privirile: culorile vii, frumos armonizate ale basmalelor și ale «clopurilor» împodobite cu mărgele, curiozitățile vestimentare — pantalonii foarte largi ai bărbaților — cît și «țipuriturile» ce însoțesc frumoasele dansuri oșene, toate sînt de natură să te facă să crezi că ai nimerit într-un colț de rai.

De la Sighet spre pasul Prislop se poate merge fie pe valea Vișeului, fie pe valea Izei. Ultimul itinerar oferă drumețului posibilitatea de a vizita frumoase bisericuțe de lemn: cea din Cuhea (construită în 1718) și cele de la Ieud unde, pe dealul din stînga drumului, peste apa Ieudului, se păstrează cea mai veche biserică maramureșană, ridicată în anul 1364. La Dragomirești, dincolo de Iza, s-au descoperit de curînd urmele unei cetăți de pămînt, despre care se crede că ar fi aparținut lui Bogdan. În continuare, drumul începe să urce în serpentine tot mai strîmte, pentru ca, în cele din urmă, să coboare în valea Vișeului, la Moisei, iar de aici să se îndrepte spre Borșa.

Complexul turistic Borșa oferă călătorului frumoase clipe de destindere într-un peisaj măreț, dominat de vîrfurile munților Rodnei, înzăpezite pînă tîrziu, către mijlocul verii. De la Borșa, pe drumul ce șerpuiește printr-o pădure seculară, se ajunge la Prislop, de unde se coboară la izvoarele Bistriței. Este drumul descălecătorilor de țară, Dragoș și Bogdan. Ajuns aici, în vîrful muntelui, poți cuprinde cu privirea ținutul Maramureșului dinspre răsărit spre apus, într-o perspectivă egalabilă ca frumusețe cu aceea de pe Gutîiul, la popasul făcut lîngă fîntîna lui Pintea Haiducul.

Frumos prin peisajul său, prietenos și de neuitat, datorită talentului și ospitalității locuitorilor săi, Maramureșul este un colț de țară care îți rămîne viu în minte și care te recheamă, mereu, cu tăria unei dragoste a cărei trăinicie au verificat-o anii.

SEVER NORAN

ȘTIAȚI CĂ...

...prima asociație turistică — în adevăratul înțeles al cuvîntului — din țara noastră s-a numit «Hanul drumeților» (apoi «Turing Club Român») și l-a avut secretar pe Mihai Haret? Prin anul 1930 asociația avea secțiuni în aproape toate regiunile pitorești ale țării.

...în apropierea litoralului românesc al Mării Negre trăiesc cîteva specii de... stridii și midii? Din ele se scoate prețioasa vitamină D_3 care — ca toate vitaminele din grupa D — are un rol important în tratarea rahitismului la copii.

...țara noastră deține recordul mondial în materie cinegetică la trofeele de capră neagră? Prezentă în Alpi, Pirinei și Carpați, capra neagră (capra rupricapra) poate fi întîlnită în Făgăraș, Bucegi și Piatra Craiului, pe potecile și traseele alpine.

...pe teritoriul comunei Muncelu (raionul Baia de Arieș) există un fag — «Fagul împăratului» — care nu-și pierde frunza nici în cele mai aspre ierni? Declarat monument al naturii, fagul cu pricina are o vîrstă matusalemică (cîteva secole), localnicii susținînd că la umbra lui a ținut sfat însuși Horia.

...în țara noastră sînt mai multe poieni ale narciselor? Cea mai cunoscută este cea de la Poiana Vadului, raionul Făgăraș, unde la 21 mai, în fiecare an, vin mii și mii de turiști, pentru a asista la serbarea cîmpenească. Poieni asemănătoare se găsesc și la Întregalde, pe Piatra Cetii, (30 km vest de Aiud), lîngă satul Ciocîrlău (raionul Tg. Jiu) și la Negrești,

Fotografia de sus prezintă un aspect din timpul exersării tehnicii și tacticii la repunerea balonului în joc prin aruncarea de la margine — «tușa». În imaginea de jos, aceeași copii ai antrenorului Dragoș Țenescu — la o lecție teoretică cu exemplificări practice, ținută de «meșterul făurar».

Meșterul făurar

Și în lumea sportului întîlnești meșteri făurari. Făurarii știu cum și unde să exploreze adîncurile oceanului de copii, știu să aleagă ce este mai bun și-și dăruiesc cu pasiune toată priceperea pentru a le hărăzi *liliputanilor* talentați un viitor *guliverian.*

Unul din acești meșteri făurari este antrenorul de rugbi *Dragoș Țenescu*, pe care l-am întîlnit, deunăzi, la stadionul Tineretului (pentru cine nu știe: aici a fost primul leagăn al rugbiului din România, și tot de aici au pornit primele șarje de jucători pentru «XV»-le tricolor). Era cu o ceată de copii, la unul din obișnuitele antrenamente de rugbi. Cei pe care i-a selecționat din diferite școli (Grupul școlar poligrafic «Dimitrie Marinescu», Liceul industrial poligrafic, Liceul I.L.Caragiale, Liceul nr.32 ș.a) și pe care i-a convins că nu numai balonul rotund are un farmec irezistibil.

— *Aveam vîrsta lor, cînd m-am hotărît: mai bine rugbi, decît fotbal,* — îmi spune Dragoș Țenescu. — *Fratele meu mai mare, Oprică, ajustor la Atelierele C.F.R., împreună cu alți prieteni, a pus piatra fundamentală a rugbiului ceferist. În familie se vorbea numai despre rugbi. Totul era pentru rugbi. Mama spăla echipamentul jucătorilor, surorile mele îl cîrpeau, iar eu lustruiam ghetele cu crampoane. Visam să ajung un mare jucător, un renumit internațional. Am ajuns și jucător, și internațional. Dar fără să fiu și mare, și renumit. Nu m-am descurajat. Mi-am zis: ce nu am reușit eu, vor reuși alții. Bucuria lor va fi și a mea.*

Al doilea vis și l-a văzut cu ochii. A ajuns nu făurar, ci meșter făurar. Din «atelierele» sale instalate pe lîngă școlile profesionale ale uzinelor «Republica» și «Vulcan» din Capitală și «Rulmentul» din Bîrlad au plecat numeroși juniori în echipele de seniori ale categoriei A, unii dintre ei îmbrăcînd chiar și tricoul echipei naționale.

Dintre numele metalurgiștilor, pe care Dragoș Țenescu i-a făurit ca rugbiști și care au trecut pentru operația de șlefuire de la echipele Metalul, Vulcan și Rulmentul (cînd era încă în categoria B) la formații din prima categorie, am reținut cîteva: *Gheorghe Mazilu, Victor Dăiciulescu, Vasile Dragomir, Ion Țuțuianu, Gheorghe Rășcanu* (Dinamo), *Hristache Preda, Gheorghe Bărbălău, Gheorghe Băltărețu, Marin Popa* (Steaua), *Toma Anastase, Constantin Popescu, Paul Soare, Dumitru Iancu, Aurel Cernat* (Gloria), *Ilie Beianu, Ion Tomescu, Ștefan Cristea* (Farul), *Teodor Florescu, Ștefan Barbu, Ernest Teodorescu* (Progresul), *Mircea Badiu* (Rapid), *Radu Iftimie, Virgil* și *Lucian Ciorici, Spiru Spiratos* (Politehnica Iași), *Petre Florescu* și *Virgil Mihalașcu* (Rulmentul Bîrlad).

În prezent, antrenorul Dragoș Țenescu funcționează în cadrul Clubului sportiv școlar. Ceata, cu care era, număra numai copii între 13 și 15 ani, bine dotați din punct de vedere al calităților fizice și bine notați în cataloagele școlilor.

— *Și în rugbi este necesară o specializare timpurie,* — îmi declară «meșterul făurar» Țenescu. — *Altfel, în loc să te poți lăuda că ai un bagaj de cunoștințe rugbistice la 20—22 de ani, constați că acest lucru se întîmplă abia după 25 de ani, adică la o vîrstă cînd viteza începe să scadă. Or, trebuie înțeles că, fără viteză, tehnica și forța — chiar la superlativ — nu sînt suficiente pentru a ajunge la o clasă înaltă în rugbi. Dintre copiii mei de acum sper să facă în viitor carieră rugbistică Mihai Blaga, Nicolae Tomescu, Adrian Gheorghiu, Marin Drăghici, Adrian Țigu, Doru Mihalca, Ion Buta, Ionel Ghiță, Viorel Hașiu, Cornel Hosu, Mircea Dincă, Ovidiu Bucșan. Nu înseamnă, însă, că pentru ceilalți este timpul pierdut.*

•

După ce m-am despărțit de Dragoș Țenescu, i-am întîlnit pe antrenorii Ion Buzoianu și Dumitru Manoileanu. Am reținut afirmația lor: «*De oameni ca Dragoș Țenescu are nevoie rugbiul nostru. Țenescu este un meșter făurar, este o uzină care fabrică jucători în stare să reziste la cea mai exigentă operațiune de recepție!*»

Nevoia asta o simte nu numai rugbiul, ci și celelalte sporturi!

H. POPLĂCEANU

I OVAL

RUGBIȘTII MARIANEI AU ÎMPLINIT ...TREI ANI

BALONUL OVAL ÎN PANTELIMON

Istoria balonului oval în comuna Pantelimon a început să fie scrisă încă la sfîrșitul anului 1964, cînd pe terenul cu gazon natural de lîngă Școala Generală nr. 65 profesoara Mariana Lucescu a scos din sacoșa sa o minge de rugbi. Ora de educație fizică trebuia să fie mai atractivă și — era știut — micuții elevi se cam plictiseau în tovărășia mingii rotunde. Primele lecții au oferit copiilor o descriere sumară și s-au încheiat prin demonstrații practice. Bărbătescul rugbi «pretindea» practicanților săi viteză, forță, îndemînare și curaj. După cîteva lecții mingile ovale au luat locul celor rotunde și noul joc a «prins cheag» în Pantelimon.

Elevii cei mai «solizi» au format și prima echipă de rugbi redus (rugbi în 8). Ei au primit și primul lor echipament, leit cu cel al seniorilor. La antrenamente au venit din ce în ce mai mulți amatori. Lupta pentru ocuparea unui post în echipă a devenit foarte grea. Numărul mare de amatori a făcut ca profesoara Mariana Lucescu să formeze și o echipă de rugbi în 15, care să activeze într-o categorie superioară. Astăzi, după trei ani de la prima zi a apariției sale în Pantelimon, balonul oval are peste 100 de legitimați — deocamdată — cei mai în vîrstă avînd 17 ani.

ECHIPA LOR DE RUGBI A PRIMIT UN NUME: Ș.S. 2

Activitatea profesoarei a fost apreciată și, în sprijinul ei, a venit conducerea Școlii sportive nr. 2 (Director prof. Constantin Popescu și director adjunct prof. Romulus Spirescu) care a înzestrat noua formație cu echipament competițional. Federația de specialitate a inițiat întreceri pentru cei de vîrstă mică (rugbi în 8) și astfel elevii școlii din Pantelimon sînt prezenți pe un teren adevărat, cu un arbitru adevărat și cu adversari adevărați. S-au aclimatizat repede. Echipa lor a primit un nume (Ș.S. 2), sub care activează în competițiile deschise juniorilor mici.

RUGBIȘTII MARIANEI ȘI-AU TRECUT EXAMENUL

Curios pare, poate, faptul că această echipă este antrenată de o femeie. Acest lucru însă nu împiedică cu nimic dezvoltarea tehnică și tactică a tinerilor rugbiști. Profesoara Mariana Lucescu a văzut sute de întîlniri rugbistice și are o îndemînare perfectă. La antrenamentele echipei sale, ea joacă de multe ori cu echipierii pe care-i plachează cu multă pricepere și orientează desfășurarea jocului spre «spectaculos», aceasta fiind de fapt o condiție impusă echipei. Jocul constructiv și eficace a făcut ca echipa să treacă cu brio examenul în arena rugbiului deschis juniorilor.

DUPĂ TREI ANI...

Începutul a fost, ca orice început, mai slăbuț, dar curînd «uriașii» au prins curaj. Au participat în 1965 la un turneu simplu, experimental, de rugbi în 8, în care n-au pierdut nici un joc, ocupînd locul 1—3 în egalitate de puncte. Anul 1966 este și anul consacrării — primul loc la campionatul republican de rugbi redus și locul IV în seria a II-a la rugbi în 15 — categoria juniori. Cupa școlarului este un frumos trofeu care se odihnește în vitrina Ș.S. 2. În actualul sezon, întrecîndu-se cu echipe de juniori din seria I în cadrul Cupei primăverii, rugbiștii Marianei ocupă locul II. Peste un an echipa Ș.S. 2 va activa în seria I, alături de echipe conduse de antrenori cunoscuți, ca de pildă Cornel Munteanu, Dragoș Țenescu, Teodor Rădulescu etc.

Printre elementele de talent, cu mari perspective, se remarcă Fl. Iordăchescu — fundaș, Gh. Bîzdic — taloner și V. Țața.

În încheiere, o precizare: nu locurile ocupate în clasamente sînt de fapt rezultatele muncii profesoarei Mariana Lucescu. «Miracolul» din Pantelimon constă în numărul mare de practicanți ai sportului cu balonul oval, pepiniera viitorului. Astfel de exemple am dori să dăm mai des în paginile revistei noastre. În orice caz, sperăm ca elevii Marianei să păstreze mai departe pasiunea pentru rugbi. Am vrea să-i întîlnim cît mai curînd — ca recompensă pentru munca profesoarei Mariana Lucescu — încadrați în formațiile cluburilor noastre fruntașe.

PAUL ROMOSAN

ÎN FOTOGRAFII:

1. Antrenoarea de rugbi, prof. Mariana Lucescu, explică echipei de juniori protejarea balonului.

2. Prima antrenoare de rugbi în viața de toate zilele.

3. Prinsă în focul jocului, Mariana plachează excepțional, demonstrînd astfel cunoștințele sale tehnice.

RUGBI ÎN 8

1. Ș.S. 2	6	5	0	1	159: 29	16
2. Olimpia	6	5	0	1	96: 75	16
3. C.S.Ș. II	6	2	0	4	33: 90	10
4. Grivița Roșie II	6	0	0	6	18:114	6

RUGBI ÎN XV (SERIA A II-A)

1. Ș.S. 2	6	5	1	0	111: 14	17
2. Grivița Roșie	6	4	0	2	26: 35	14
3. Olimpia	6	2	1	3	29: 20	11
4. C.S.Ș. II	6	0	0	6	5:102	6

Şi-acum, pe mîine...

Ce-a fost, a trecut...

Jocul cu Italia a fixat, cred, cel mai bine, poziţia noastră în clasamentul european. Faptul că revista franceză «France Football» ne plasase pe locul 7—8 în Europa '66 a fost rodul unui complex de împrejurări.

Astăzi, lucrurile nu sînt nici măcar spectaculoase. După ce timp de cîţiva ani am beneficiat — cel puţin — de faima unei echipe invincibile acasă (deci de faima unei echipe de categoria B), prin jocul cu Italia am redevenit o echipă care poate fi învinsă şi acasă. Dacă stăm să ne gîndim bine, recentul 0-1 de pe stadionul «23 August» repetă, după 28 de ani, înfrîngerea cu acelaşi scor de pe stadionul ANEF. Am putea trage, deci, concluzia că am ţinut, în fond, pasul unei mari puteri fotbalistice, ceea ce n-ar fi chiar aşa de rău. Din păcate, însă, lucrurile nu stau chiar aşa. Italia 1939 şi 1940 era pentru a doua oară consecutiv campioană mondială, în timp ce astăzi ea pleacă deseori steagul, mai ales în jocurile «afară». Dacă mai adăugăm că Rapid 1940 era finalist al «Cupei Europei Centrale» fără să fie campion naţional, e limpede că şi la capitolul echipe de club sîntem în regres.

Şi totuşi...

În ciuda plusului de valoare pe care rezultatele, şi nu numai rezultatele, îl acordă fotbalului lui Bindea, Baratki sau David, niciodată echipa noastră naţională n-a depăşit bucuria cîştigării unei Cupe Balcanice. Timp de 45 de ani, echipa noastră naţională n-a obţinut niciodată un rezultat răsunător într-o mare competiţie internaţională. Simplul fapt că acel 1—0 cu Cehoslovacia, la Bucureşti, în preliminariile pentru Londra, rămîne — oricum — cel mai bun rezultat «concret» al fotbalului nostru, spune mult.

Am amintit toate acestea pentru a sublinia că «sarcina de plan» a echipei naţionale a fost prea mare în ultimii ani. Dacă porneşti de la premisa că trebuie să te clasezi pe locul I într-o grupă cu Portugalia şi Cehoslovacia (aceasta din urmă — de două ori finalistă a Campionatului mondial) şi tot pe locul I într-o grupă cu Italia, desigur că iubitorul de fotbal are mari şanse să fie decepţionat. O echipă mediocră poate obţine UN rezultat bun într-o companie mai puternică, dar e întotdeauna handicapată atunci cînd competiţia angajează cîteva meciuri.

*

Rîndurile de mai sus încearcă să pună capăt — printr-un apel la luciditate — stării de descumpănire create după recenta înfrîngere cu Italia. Şi, în orice caz, să oprească vocile care susţin că, de acum încolo, rezultatele n-ar mai trebui să ne intereseze, pentru a se putea munci în profunzime. Fără să minimalizăm NECEsar să acordăm toată atenţia echipei naţionale. Ne aducem aminte că acum cîţiva ani, după dubla înfrîngere în faţa Cehoslovaciei, am adoptat politica struţului, renunţînd la DOUĂ JOCURI OFICIALE CU ITALIA tot sub «pretextul lucrului în profunzime». Şi rezultatul? Am pierdut prilejul de a juca două meciuri cu Italia, meciuri pe care orice altă ţară din lume le-ar contracta, oricînd, fără şovăire.

*

Recentul joc cu Italia a fost, am putea spune, un adevărat trial pentru jucătorii noştri prezenţi pe teren şi chiar pentru cei absenţi. Meciul cu Italia a fost un test care s-a pronunţat în favoarea valorii jucătorilor, coborînd cu cîteva trepte forma sportivă ca principiu de selecţie. Nunweiller III, Gergheli, Barbu s-au dovedit a fi oameni de bază, în ciuda faptului că primii doi au fost consideraţi «traumatizaţi psihic» după Zürich, iar ultimul venea după o lungă absenţă din motive de accidentare.

Jocul cu Italia ne-a dăruit, după cît se pare, un portar, ceea ce nu e puţin lucru, a scos la iveală clasa lui Barbu (poate cel mai tehnic şi elegant jucător în duelurile cu italienii) şi a demonstrat — fie chiar şi numai embrionar — că echipa noastră poate depăşi rigidul 4—2—4 printr-un joc de mişcare, care să se apropie de fotbalul modern. Desigur că problema vîrfurilor de atac rămîne în suspensie, dar aici e mai greu: un mare vîrf e un briliant care se alege din multe diamante.

*

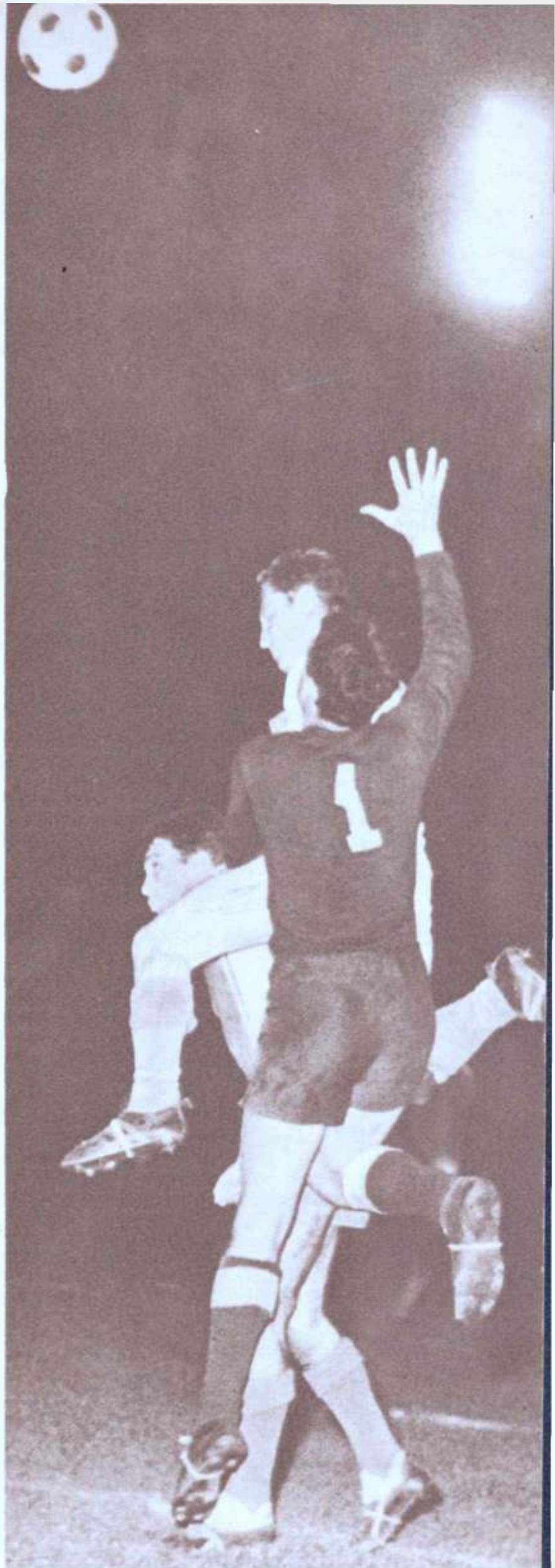
Încă o vorbă despre campionatul nostru. Ce bine ar fi ca apropiatul campionat să beneficieze de toate duminicile, exceptînd numai şi numai duminica meciului inter-ţări! Meciurilor de Cupă li s-ar rezerva deci, miercurea. N-ar fi o formă de subapreciere. Să nu uităm că jocurile din «C.C.E.» se dispută tot miercuri. Această frecvenţă de tip britanic ar scoate la iveală adevăratele resurse fizice ale jucătorilor noştri, i-ar disciplina în direcţia asta şi ne-ar alinia la marele fotbal de pretutindeni.

În fotografii, trei momente din meciul România-Italia 0—1.

1. Gergheli (5) ratează o frumoasă ocazie la poarta lui Albertosi.

2. Răducanu, revelaţia meciului, prinde cu siguranţă, sub privirea căpitanului său

STEAUA
a luat conducerea în CUPA ROMÂNIEI: 8-7 cu RAPID...

Cupa a rămas, deci, la Steaua. O dată, cu aceasta, echipa lui Constantin a luat conducerea în... clasament (8-7 cu Rapid). Desigur că un baraj la 7-7, concretizabil printr-o finală Steaua-Rapid, ar fi fost mult mai interesant, dar vina nu e a cîştigătorilor Cupei, ci a Rapidului, care «amenință» să reinstaureze în Cupă «legendara» sa sterilitate din campionat. Învinşii din semifinală şi Forestei n-au cîştigat niciodată «Cupa României» de la război încoace, după ce generația feroviară antebelică obținuse şapte mari victorii.

Desigur că finala nu merită prea multe comentarii. Diferența de clasă şi-a spus cuvîntul. Steaua a cîştigat fără emoții. Cîştigătorii Cupei au fost la fel de dezinvolți în semifinală (3-0 cu C.F.R. Timişoara) şi în «sferturi» (3-0 cu Farul). În schimb, în etapele mai puțin grele, Steaua a avut dificultăți de-a dreptul inexplicabile. Acel 1-0 cu Gloria Bîrlad, după prelungiri, şi, mai ales, acel 1-0 cu Medicina Cluj, la Braşov, sînt o mărturie. Această disproporție demonstrează mai curînd o oarecare superficialitate decît o lipsă de valoare. Nu e mai puțin adevărat că finalul mai bun se datorează unei prospețimi în plus a echipei lui Constantin, care a scăpat destul de timpuriu —din păcate —de tensiunea luptei pentru titlu.

Felicitîndu-i pe cîştigători, e cazul să adăugăm cîteva cuvinte, pe care ni le sugerează în special amintirea jocurilor cu Strassbourg. E adevărat că alsacienii n-au mai cîştigat «Cupa Franței» — şi astfel Steaua scapă de un coşmar — dar «Cupa cupelor» a devenit efectiv o competiție de elită, care merită o atenție — în sfîrşit — deosebită. Şi, în orice caz, Steaua are posibilitatea să joace mai bine decît cu Dinamo Zagreb, ca să nu mai vorbim de Strassbourg.

Steaua 1967 nu prezintă un plus de valoare, dar a rezolvat oarecum problemele apărării. Portarii (şi mai ales Suciu) sînt în progres. Linia de fund, condusă cu precizie de Jenei — acest nume prea devreme uitat — beneficiază acum şi de revenirea lui Hălmăgeanu, care, se pare, a depăşit momentul de răscruce care amenința să-l retrogradeze valoric. Cu plusul de valoare pe care tinerețea lui Sătmăreanu şi D. Nicolae îl face aşteptat, Steaua poate conta pe un cvartet defensiv, de talie, pe care, nu întîmplător, îl recomandă şi golaverajul «la zero» în «Cupa României».

Linia de mijloc Negrea-D. Popescu pare mai mobilă, fiind impulsionată de «omul din umbră» Vigu.

Marele semn de întrebare rămîne tot atacul. Şi nu atît pentru că «profesorul» a mai îmbătrînit cu un an. Nu! Mă gîndesc la faptul că Sorin nu izbuteşte să-şi organizeze turbulența tehnico-tactică, că «Piu» Creiniceanu se accidentează prea des, că Soo a căpătat prea mult psihologia rezervei. Îmbucurător e faptul că, în finală, Voinea «a schimbat aerul» pe extremă şi a demonstrat o frumoasă adaptare în zona tuşei. Cine ştie?

În sezonul de toamnă, prima datorie a cîştigătorilor «Cupei României» este... «Cupa cupelor». Credem că Steaua are obligația să pregătească în mod special «Cupa cupelor», să-şi ordoneze graficul formei sportive în funcție de programul «Cupei cupelor». Iubitorii fotbalului aşteaptă chiar un mic sacrificiu în campionat pentru ca Steaua să se prezinte în maximum de formă în marea competiție europeană. Practica demonstrează că acest sacrificiu e necesar. Cazul Inter este un exemplu care demonstrează inconsistența «alergării după doi iepuri». Îmi permit să fac această sugestie convins că angrenarea cu seriozitate «pe tabloul» «Cupei cupelor» le va aduce, la urma urmelor, «steliştilor» satisfacții peste aşteptări chiar în campionat.

Hai, Steaua!

În fotografie, un duel Soo-Țacamaş, edificator pentru capacitatea de asalt a «rezervei» la poarta lui Țacamaş. (Steaua-Foresta Fălticeni 6-0 în finala «Cupei României» 1966/67).

...dar ediția 1966—1967 va rămîne „a FORESTEI"

...Într-adevăr, Foresta Fălticeni, deşi învinsă net în finală, este marea revelație a ediției 1966/67, rostind, cu acest prilej, cea mai frumoasă pledoarie în favoarea categoriei C. Se poate spune că Foresta a dus — realmente — greul Cupei, oferindu-i, pe tavă, echipei lui Constantin, capetele a patru formații din categoria A — Steagul roşu, Politehnica Timişoara, C.S.M.S. şi Rapid.

Bravo, Foresta!

În fotografie, merituoşii finalişti ai «Cupei României», cu cîteva minute înainte de «ultimul act». De la stînga: Ghumo, Țacamaş, Halas, Iuhas, Ioniță, Benic, Oltan, Pavel, Constantin, Naghi, Nae, Fodor, Luțac, Boniş. (În medalion: antrenorul Iosif Lengheriu).

(Foto: D. RĂDULESCU)

Paginile de fotbal:

ECHIPE DIN CATEGORIA B

GAZ METAN Mediaș

Sus, de la stînga: LUCA Mihai, antrenor; STAUDT Filip, fundaș central, 31 de ani, 176 cm înălțime, 73 kg; SZABO Carol, fundaș dreapta, 30, 178, 79, căpitanul echipei; LEPĂDATU Gheorghe, fundaș central, 24, 176, 75; CERNEANU Boris, portar, 30, 178, 81; KEZDI Arpad, fundaș central, 29, 172, 65; DEAK Emeric, fundaș stînga, 24, 172, 71; MARINESCU Paul, mijlocaș dreapta, 24, 169, 64; SCHIAU Petru, atacant, 24, 177, 72.

Rîndul de jos: MATEI Constantin, atacant, 25, 177, 80; DODU Alexandru II, atacant, 19, 166, 66; GÖRTNER Martin, atacant, 26, 174, 70; GHIARMATI Titu, atacant, 19, 168, 60; TOMOIOAGĂ Gavril, atacant, 20, 166. 66; TILICEA Ioan, mijlocaș, 20, 174, 69; ZANCA Antoniu, atacant, 26, 176, 80.

Lipsesc din fotografie: BARNA Petru, atacant, 25, 170, 68; PANAITESCU Dan, mijlocaș, 24, 164, 64; ION Vasile, atacant, 17, 168, 70; DUMBREANU GH. II, atacant, 16, 165, 60.

C.F.R. Pașcani

Sus, de la stînga: SIMINA Viorel, fundaș, 31 de ani, 175 cm înălțime 72 kg; RUSU Leonard, fundaș, 28, 173, 71; TECIU Constantin, fundaș. 29, 178, 67; MOCANU Mihai, portar, 29, 180, 90; CRISTACHE Gheorghe, portar, 32, 179, 74; CONTARDO Mario, mijlocaș, 28, 178, 75; ROZAREA Todor, fundas. 34. 174, 67; RIZEA Virgil, antrenor.

Jos: BĂRGĂOANU Aurel, extremă, 27, 171, 67; ATANASIU Romeo. atacant, 32, 182, 75; DASCĂLU Zisu, atacant, 26, 168, 60; BRÎNDUȘESCU Gheorghe, atacant, 32, 169, 73; DOMINTE Cornel, mijlocaș, 19, 172, 68. SUCIU Dumitru, atacant, 26, 173, 70.

Echipa tip: CRISTACHE—SIMINA, RUSU, TECIU, ROZAREA—CONTARDO, DOMINTE—BĂRGĂOANU, ATANASIU, DASCĂLU, BRÎNDUȘESCU.

Puncte de vedere

SĂ REVENIM LA ADEVĂRATUL FOTBAL

Considerăm și, alături de noi, sigur, alte sute de mii de spectatori, că a sosit sfîrșitul fotbalului defensiv cu orice preț, al fotbalului lipsit de efect, al fotbalului decadent, în ultimă analiză.

Acest sfîrșit s-a anunțat mai de mult, iar finala «Cupei campionilor europeni», disputată între Inter, exponentul principal al fotbalului defensiv, și Celtic, a demonstrat — dacă mai era nevoie de demonstrație — că adevăratul fotbal, spectacolul, cerut și apreciat de milioanele de spectatori, constă într-un permanent atac, purtat val după val, indiferent de rezultatul propriu-zis.

Celtic Glasgow, reprezentantul tipic al fotbalului practicat în Anglia, țara fotbalului, prin jocul său deschis, ofensiv, foarte rapid — deși nu prea bogat în imaginație — a surclasat pur și simplu echipa Inter, reprezentanta «betonului», a acelui fotbal lipsit de sens, cu singura idee de a se apăra cu orice preț după ce înaintarea a marcat cel puțin un gol.

Jocul de fotbal conceput și practicat de Celtic, de a ataca tot timpul, indiferent de rezultat, i-a încîntat literalmente pe spectatorii și specialiștii obiectivi. Cînd era condus cu 1—0, prin acel de neînțeles 11 metri acordat de arbitru sau cînd a condus cu 2—1, după un joc magistral, Celtic nu a «tactizat», nu s-a retras în apărare pentru a menține rezultatul — cum a procedat Inter imediat după 1—0 — ci a atacat încontinuu, fapt care a surprins chiar, gîndindu-ne că în cele 6 minute ce rămăseseră pînă la final, Inter ar fi putut marca. Această concepție de a ataca tot timpul merită respect, elogii.

Triumful total al lui Celtic i-a bucurat pe toți iubitorii fotbalului adevărat. În realitate, a triumfat fotbalul. Lucru important mai ales astăzi, cînd el nu este singurul sport îndrăgit de mase, cînd fotbalul luptă pentru a-și reîntoarce spectatorii pe stadioane. Pentru că amatorii de fotbal nu vin pe stadioane spre a vedea și a se mulțumi doar cu o victorie muncită, fără spectacol. Ei cer tot mai mult un fotbal atractiv, frumos, ofensiv, plin de neprevăzut, cu faze de poartă și cu cît mai multe goluri. Fotbalul defensiv, cu «măturător» sau «libero» etc., nu poate asigura asemenea cerințe ale spectatorilor. Și, în ultimă analiză, fotbalul există pentru spectatori și nu invers.

Mulți vor susține că totuși Inter și antrenorul său, H. Herrera, au cules multe succese de prestigiu practicînd tocmai un fotbal defensiv, am spune noi, decadent: se marca un gol și apoi toți se retrăgeau într-o apărare strictă care aducea, e drept, de multe ori, victoria. Dar spectacolul rămînea pe planul al doilea.

Acest lucru, Inter îl făcea cu toate că avea în echipă stele de primă mărime. Un Mazzola, Suarez, Corso etc. erau astfel sacrificați și transformați în salahori pentru a traduce în viață o «concepție nouă». Oare cu asemenea jucători atacînd Herrera nu ar fi putut obține aceleași rezultate și mai bune? Mulți susțin ferm că ar fi obținut rezultate remarcabile și într-un sistem de atac continuu, avînd la îndemînă astfel de jucători excelenți. Dar Herrera nu a vrut să dea vrabia din mînă... și a cules mulți ani laurii victoriei. Rîdea și gîndea: criticați, strigați împotriva sistemului meu, dar...

Și acest «dar» a însemnat, printre altele, două cupe de campioni europeni și campioni mondiali pe echipe, pe lîngă foarte multe alte trofee.

Inter a cunoscut gloria sub conducerea lui Herrera practicînd sistemul lui, un sistem de apărare fără compromisuri, într-un singur scop: victoria.

Mulți antrenori și multe echipe au început să-i copieze pe Inter și Herrera. Chiar la noi unele formații încearcă să joace «à la Inter». Și ce s-a întîmplat? Lucru de așteptat. A început să dispară spectacolul și, o dată cu el, au început să dispară și spectatorii. Iar odată cu spectatorii, banii. A început criza fotbalului în întreaga lume, criză provocată în mare parte de sistemul decadent de a te apăra cu orice preț.

Cu toate că Inter a cucerit multe titluri și trofee, totuși echipa a jucat foarte puține meciuri amicale în care să-și fi putut demonstra clasa. Inter nu e solicitat, de fapt, pentru că spectatorii cer un fotbal de calitate. Pentru Inter și Herrera era secundar faptul că jocul pierdea din valoare, că nu avea sens chiar, că era lipsit de tot farmecul adevăratului fotbal. Esențialul era ca meciul să se termine în avantaj pentru Inter. Și în majoritatea cazurilor așa se și termina, spre deziluzia majorității spectatorilor.

Dar acest lucru a adus totodată un mare deserviciu fotbalului, făcînd să-i scadă prestigiul printre celelalte sporturi. Cu toate rezultatele meritorii obținute, sistemul de joc al lui Herrera a adus mult rău și a făcut o propagandă proastă fotbalului. Aceasta este realitatea oricît ar susține unii contrariul.

Viitorul fotbalului constă într-un joc în permanent atac, cu tendința de a se marca cît mai multe goluri într-un meci. Așa cum ne-a demonstrat Celtic în finala «Cupei campionilor europeni», chiar în întîlnirea cu Inter, surclasat în toate compartimentele sau magistralul spectacol, de înalt nivel fotbalistic, practicat în finala «Cupei Angliei 1967» de echipele Chelsea și Tottenham.

Același lucru ne-au arătat și multe echipe în întîlnirile ce le-au susținut la turneul final al Campionatului Mondial de la Londra din 1966, precum și alte meciuri din ultimul timp vizionate și de noi prin intermediul televiziunii.

Cu atît mai mult ar trebui să țină cont de acest lucru specialiștii noștri, acum cînd se preconizează o serie de măsuri pentru redresarea fotbalului nostru. E adevărat că de multe ori jocul în atac nu aduce satisfacții imediate, victorii, dar — sîntem de părere — spectacolul trebuie să primeze, indiferent de rezultat. Un joc în atac, e drept, e mai pretențios, mai dificil decît unul în apărare. Dar să nu uităm că doar el, atacul, formează jucători tehnici, contribuie la însușirea cît mai completă a tehnicii.

Fotbalul defensiv, «betonul», a suferit recent o grea înfrîngere, am dori-o — definitivă. Ne-a demonstrat-o chiar ideologul și repezentantul său model — Herrera, respectiv Inter — care a pierdut anul acesta «Cupa campionilor europeni», campionatul Italiei precum și «Cupa Italiei». Nu vom mai avea, așadar, ocazia, cel puțin pentru un timp, de a-l «admira» în «C.C.E.». Să învățăm din istoria acestei înfrîngeri și să revenim la adevăratul fotbal, la adevăratul spectacol, la atacul în permanentă mișcare, la ritm. Acesta este viitorul. Cine nu va înțelege acest lucru va rămîne dator tuturor — și fotbalului și spectatorilor.

Ing. GHEORGHE GLIȘICI

NOTA RED. Invitația la «atac cu orice preț» a autorului acestui articol nu reprezintă, desigur, punctul de vedere al redacției noastre. De asemenea, ciudata recomandare de a renunța la «vrabia din mînă» pentru cioara de pe gard. În general, concluziile de pe urma meciului Celtic-Inter ni se par cel puțin pripite. E suficient să arătăm că la Praga, în meciul cu Dukla, Celtic a practicat cel mai pur «beton», cu extremul dreapta Johnstone în careul propriu. De-altfel, vechea idee «cea mai bună apărare este atacul» e depășită de mult în istoria fotbalului. Campionatul mondial a confirmat maturitatea marilor echipe cel puțin în direcția echilibrului atac-apărare. Practicînd atacul cu orice preț și beneficiind de IMENSUL avantaj al terenului, echipa Angliei a avut nevoie de un sprijin serios pentru a deveni campioană mondială. Am făcut loc, totuși, articolului ing. Gh. Glișici, fost jucător la Ripensia, pentru că rîndurile sale exprimă dorința marelui nostru public spre un joc de calitate. Drumul spre calitate e, însă, mult mai complicat decît pare.

FINAL DE SEZON INTERNAȚIONAL

Iată trei imagini din acest frămîntat final de sezon internațional.

1. FRANȚA—U.R.S.S. 2—4. Philippe Gondet (în prim plan) înscrie primul gol francez. Iașin e învins. În cele din urmă, însă, «apărarea în linie» va spulbera, din nou, toate eforturile jucătorilor francezi, permițînd jucătorilor sovietici o meritată victorie. Acest meci a determinat, în mare măsură, «debarcarea» lui Just Fontaine de la conducerea echipei Franței. Tînărul Just Fontaine a plătit păcatele ideii fixe a atacului cu orice preț.

2. SUEDIA—PORTUGALIA 1—1, la Stockholm, în cadrul «Cupei Europei». Ingvar Svensson jubilează. Cine ar fi crezut, însă, că peste cîteva zile, foștii vicecampioni mondiali vor pierde în fața Bulgariei, cu 2—0, tot acasă?

3. SPANIA—TURCIA 2—0, la Bilbao, în cadrul «Cupei Europei». Spaniolul Grosso încearcă să șuteze din voleu. Mingea, «nărăvașă», însă, nu vrea să se dezlipească de pămînt. Apărătorii turci, deși în mare superioritate numerică (5—1), sînt complet derutați.

Un spectacol neobișnuit

O după-amiază călduroasă pe stadionul din str. Dr. Staicovici. Printre platanii uriași, cu o umbră deasă, se furișau grăbiți cîțiva ziariști. Cercul simpatizanților sportivi de la Teatrul Național I.L. Caragiale anunțase o surpriză. Pe terenul cu zgură, fotbaliștii de la Progresul au încins o miuță. Între timp, pe aleile parcului și-au făcut apariția cîțiva actori. Îi recunoaștem pe Căpitanul Val-Vîrtej (Dem. Savu) cu soția sa. Îi interpelăm. Răspunsul, strict secret.

Apare apoi o mașină albă, supraîncărcată. La volan Agamiță Dandanache (Grigore Vasiliu-Birlic). Coboară pe rînd Coca Andronescu, Florin Piersic, Armand Stambuliu, Cosma Brașoveanu, Chiril Economu... Toată «suita» se îndreaptă spre terenul cu gazon, unde va da un spectacol în aer liber. Frumoasele treninguri albastre, cu ecusonul clubului Progresul București, sînt purtate cu mîndrie de acei care în timpul campionatului de fotbal le-au ținut pumnii. Și-au făcut apariția mai multe mingi buclucașe și astfel, spectacolul din «careul de 16 metri» a început. Artistul poporului Grigore Vasiliu-Birlic interpretează rolul «de la 11 m», trimițînd balon după balon în poarta apărată cu mult talent de Cosma Brașoveanu. Făt-Frumos (Florin Piersic) se întreține cu Gigi Staicu și Liviu Colceriu și împreună cu Dem. Savu îi distrează pe microbiștii apăruți ca din pămînt. Actrițele, devenite spectatoare, stau alături de careul magic și aplaudă. Soarele se retrage pe nesimțite și din lipsă de reflectoare se trece la ultimul act al spectacolului, premierea jucătorilor de la Progresul.

Regizorul Armand Stambuliu rostește toastul de deschidere a festivității, după care sînt chemați «artiștii» balonului rotund.

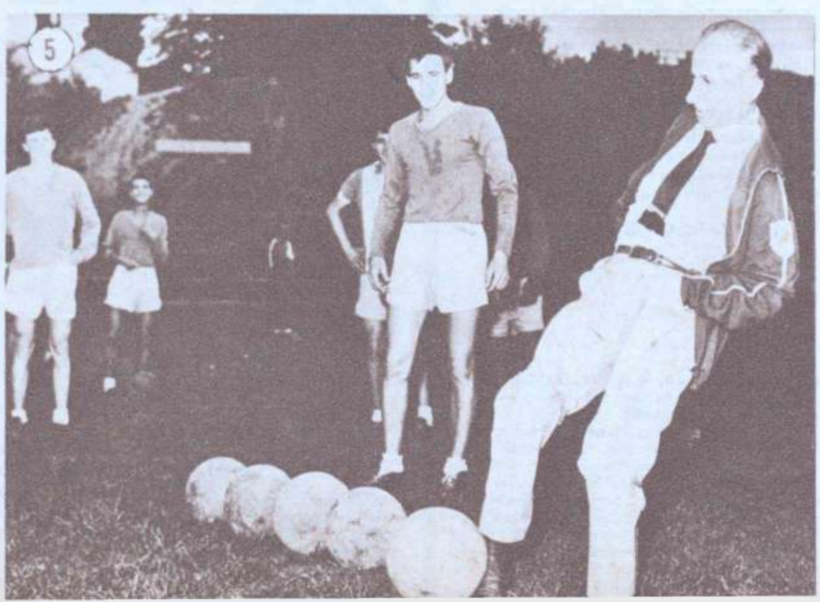
Dacă Costel (Octavian Cotescu) este rapidist, Tanta (Coca Andronescu) ține cu Progresul, de aceea ea este prezentă și premiază pe unul dintre cei mai vechi componenți ai echipei, portarul Petre Mîndru. S-au mai oferit cupe lui Viorel Mateianu, Nicolae Oaidă și Victor Mafteuță.

Aceasta a fost... surpriza cercului de simpatizanți ai echipei Progresul, de la Teatrul Național. Actori, sportivi, ziariști și suporteri se îndreaptă cu toții mulțumiți spre ieșire... Spectacolul a luat sfîrșit.

Fotoreportaj de Paul ROMOSAN

1. Florin Piersic și Victor Mafteuță. 2. Coca Andronescu și Petre Mîndru; 3. Chiril Economu și Nicolae Oaidă; 4. Cosma Brașoveanu; 5. «Seria» lui Grigore Vasiliu Birlic.

POȘTA REDACȚIEI

VASILE POROJNICU — Suceava. Doriți să aflați care au fost formațiile aliniate de România și Uniunea Sovietică în meciul disputat la Moscova la 1 iunie 1957, partidă terminată cu un rezultat egal: 1—1 (0—0). Iată-le: **România:** Toma — Zavoda II, Neacșu — Călinoiu, Apolzan, Bone — Anghel Vasile, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru. **U.R.S.S.:** Iașin — Ogonikov, Kuznețov — Voinov, Krijevski, Netto — Tatușin, Isaev, Strelțov, Ivanov, Rîjkin. Au înscris Ene I (min. 51) și Strelțov (min. 78).

CONSTANTIN FRICĂ — Comuna Dobrești. Vă place foarte mult ciclismul și sînteți un admirator al sportivilor Gabriel Moiceanu și Gheorghe Suciu de la Dinamo București, cărora doriți să le scrieți pentru a le cere cîteva sfaturi care să vă ajute la antrenamentele dv. Celor doi cicliști le puteți trimite scrisori pe adresa clubului lor, Dinamo: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, București.

IANCU DOBRE — Constanța. Așa este! Atletul italian Livio Berruti a fost primul sprinter european care a reușit, în cadrul Jocurilor Olimpice moderne, să cucerească medalia de aur la 200 m plat. El a realizat această performanță la J.O. de la Roma (1960). Pînă atunci victoria revenise numai atleților americani și doar de două ori celor canadieni.

FLOREA TEODOSIE — București. Meciul de fotbal dintre echipa Angliei și Selecționata lumii s-a disputat la 23 octombrie 1963, pe stadionul Wembley din Londra. Rezultatul: 2—1 (0—0) pentru Anglia. Ne întrebați dacă în selecționata lumii a jucat și Eusebio și dacă Angliei i-a fost acordat un penalti pe care l-a apărat Iașin. Iată răspunsurile la cele două întrebări: Într-adevăr, Eusebio a jucat în atacul Selecționatei (Kopa, Law, Di Stefano, Eusebio, Gento), dar Angliei nu i s-a acordat nici o lovitură de la 11 metri.

RADU IONESCU — Craiova. Cînd formația dv. favorită, Steaua, a cîștigat primul ei titlu de campioană a țării, în anul 1951, ea se numea C.C.A. Iată echipa de bază din anul acela: Voinescu — Zavoda II, Rodeanu — Balint, Apolzan, Bone — Moldoveanu, Roman, Drăgan, Zavoda I, Bădeanțu. 2. Dinamo București joacă în categoria A din anul înființării — 1948.

PAVEL DUMITRIU — Reșița. Ne întrebați dacă între mănușile de box ale amatorilor și cele ale profesioniștilor există vreo diferență. Desigur. Cele ale boxerilor profesioniști sînt mai ușoare, mai mici. Dar iată cît cîntăresc mănușile de box. Ale amatorilor, pentru toate categoriile, 8 unci (227 grame). Cele ale boxerilor profesioniști se împart în două: pentru primele cinci categorii, 5 unci (143 grame), iar pentru ultimele cinci categorii, 6 unci (171 grame).

MARIANA ROȘCA — Jimbolia și MARIA CZIRKO — Pecica. Adresa fostului fotbalist de categoria B Dan Spătaru (a jucat la Știința București), profesor de educație fizică și apreciat cîntăreț de muzică ușoară este următoarea: București, raionul 23 August, str. Zefirului nr. 3.

IANCU BORCEA — Iași. 1) Ciclistul Ion Cosma care a participat la «Cursa Voința» este una și aceeași persoană cu cea prezentă (sau mai bine spus absentă) la startul J.O. de la Tokio. S-a născut în Tg. Mureș la 11 iulie 1937. 2) Ne-ar face plăcere să deveniți unul dintre corespondenții noștri. Pentru aceasta este necesar să ne trimiteți cîteva fotografii bune de sport, însoțite de scurte explicații. Așteptăm

Vești DIN ȚARĂ

Campioana din comuna Izvorul

...Era în a treia duminică din luna martie. Clubul casei de cultură a tineretului din Giurgiu găzduia finalele pe raion ale Spartachiadei de iarnă. La concursul feminin de șah, printre participante se număra și tînăra elevă Florica Niculescu, din comuna Izvorul. Avea pe atunci doar opt ani și se afla la prima ei competiție oficială. Dar, cea mai tînără concurentă a produs o surpriză plăcută: a cucerit titlul de campioană a raionului Giurgiu. Specialiștii o asaltează cu întrebări, iar Florica Niculescu le povestește succint: «Am deprins tainele șahului la mine în familie unde se organizează, mai în fiecare seară, concursuri de casă».

Acest prim «succes», înregistrat în 1961, avea să constituie un puternic stimulent în activitatea competițională viitoare a tinerei șahiste din comuna Izvorul. În același timp, ea se dovedește și o elevă sîrguincioasă. Peste cîteva luni avea să treacă clasa a II-a cu premiul I, iar unchiul ei îi oferă, drept recompensă, o carte de șah a marelui maestru internațional Keres. Și Florica Niculescu se pune pe... studiu. Se avîntă în cele mai complicate probleme ale «sportului minții». După un an devine campioană regională la junioare, titlu pe care avea să-l păstreze șase ani consecutiv.

Dar, Florica Niculescu nu se oprește aici. La 9 ani participă la campionatul regional al senioarelor, ocupînd locul trei. Se... rodează și, în continuare, își înscrie în palmares o serie de succese remarcabile. În 1963 și 1965 cîștigă titlul de cea mai bună șahistă a regiunii București la senioare, iar în vara anului trecut cucerește, la Ploiești, titlul de campioană republicană la junioare.

Acum, tînăra șahistă Florica Niculescu se pregătește intens pentru finala campionatului republican de junioare, ediția 1967, care se va desfășura în primele zile ale lunii iulie, la Miercurea Ciuc. Ea dorește nespus să reediteze succesul repurtat anul trecut...

I. MOLDOVEANU
Foto: Gh. NEAGOE

A.S.A. SIBIU un puternic nucleu al luptelor

La începutul anului trecut «familia» A.S.A. Sibiu s-a mai mărit cu un membru: secția de lupte. Și încă din primul moment, prîslea a pornit să-i ajungă din urmă pe frații săi mai mari (secțiile de baschet, de fotbal, de handbal și de volei). La ora actuală, se poate spune că a reușit și că sînt toate șansele să-i și întreacă. Astfel, după ce a fost dotat cu o sală de antrenament, echipată cu saltele, cu manechine, cu haltere și altele, prîslea — adică cei 50 de sportivi selecționați pentru investitura de viitori performeri de valoare și antrenorul lor Mircea Ionescu — a intrat după o perioadă de pregătire relativ scurtă în arena întrecerilor, reușind succese nu numai pe scară locală și regională, dar chiar și în campionatul de calificare, unde a ocupat locul secund, depășind echipe cu o veche activitate.

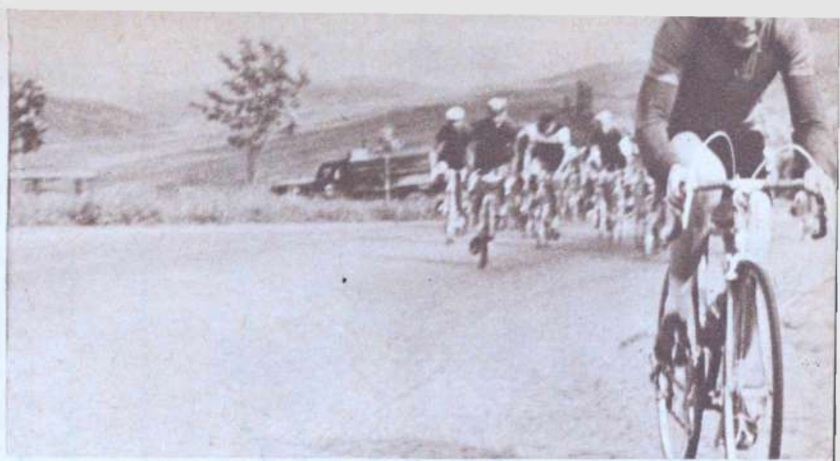
Rezultatele frumoase obținute de secția de lupte a A.S.A. Sibiu, după un stagiu de pregătire atît de scurt, au atras atenția federației noastre de specialitate, în sensul selecționării unor sportivi sibieni pentru loturile țării. Întrebîndu-l pe destoinicul antrenor al acestor luptători valoroși de numele acelora care au cele mai mari perspective de a deveni «oameni de lot», Mircea Ionescu i-a recomandat pe: Vasile Lujerdeanu, Pavel Dumitrache, Viorel Soituz, Constantin Digă și Tănase Vizitiu.

Și pentru că progresele luptătorilor de la A.S.A. Sibiu sînt atît de rapide, probabil că nu va trebui să așteptăm prea mult ca să aplaudăm primele selecții în loturile reprezentative.

ILIE IONESCU

În fotografie: antrenorul Mircea Ionescu explică executarea unor procedee, folosind ca «materiale didactice» pe luptătorii Lujerdeanu și Dumitrache.

ARTA DE A TĂIA ARIPILE

Dacă s-ar acorda note cluburilor și asociațiilor sportive din țară pentru acțiunile întreprinse de ele în vederea propășirii ciclismului românesc, clubul sportiv Voința București ar fi singurul beneficiar al supremului 10. Și pe bună dreptate. Dintre cursele de o mai mică sau mai mare amploare, organizate în ultimele două decenii, singură «Cupa UCECOM» (Voința) continuă să se desfășoare cu o regularitate care îi onorează pe inițiatorii ei. Felicitînd acest club pentru felul în care înțelege să păstreze și să desăvîrșească un lucru o dată început ne manifestăm părerea de rău că, în această privință, el reprezintă un... unicat. Și cum, cu o floare nu se poate face primăvară, lipsa unei activități competiționale mai bogate, cu alergări tradiționale, de mare interes, a început să se resimtă în ultimii ani printr-o tot mai mediocră comportare a sportivilor noștri nu numai în competițiile cicliste internaționale, dar chiar și în rarele curse interne pe care le organizăm.

O asemenea demonstrație de mediocritate ne-a oferit-o și cea de-a 12-a ediție a «Cupei Voința», competiție care ne-a și determinat să inserăm rîndurile de față. Cursa, cu toată prezența în caravană a celor 4 echipe de alergători din Bulgaria, Ungaria, Austria și Polonia s-a desfășurat la un nivel tehnic scăzut. În acest sens, media orară de 39 km, realizată pe o distanță de numai 900 km, cît au totalizat cele 8 etape, este concludentă. Cicliștii străini, cu o pregătire modestă, s-au mulțumit să stea cuminți, la adăpost, în pluton, în timp ce cicliștii noștri, în afara unor nesemnificative sclipiri, au rulat cu încetinitorul, ca într-o veritabilă excursie cicloturistică.

De la primele și pînă la ultimele învîrtituri de pedale, recent încheiata ediție a «Cupei Voința» a fost controlată cu... autoritate de către reprezentanții clubului sportiv Dinamo. În clasamentul general individual, pe primele trei locuri întîlnim trei dinamoviști: **Gabriel Moiceanu, Emil Rusu** și **Ion Cosma.** În clasamentul general pe echipe, primul loc l-a ocupat Dinamo II, urmată îndeaproape de Dinamo I, iar în clasamentul general al cățărătorilor tronează Emil Rusu, urmat de colegul său de club Nicolae Ciumeti. Deci, locurile fruntașe s-au împărțit în... familie.

Din această sumară trecere în revistă a rezultatelor ediției a XII-a a «Cupei Voința» reiese că secția de ciclism a clubului Dinamo are la ora actuală cei mai valoroși rutieri. Și, într-adevăr, așa este, numai că valoarea acestor cicliști, pe plan internațional, reprezintă foarte puțin și dovada am avut-o la ultima ediție a Cursei Păcii, în care singur Gabriel Moiceanu a reușit să se claseze pe un onorabil loc 11, în timp ce Ion Cosma a ocupat locul 40, iar Gheorghe Suciu, din etapa a 12-a, s-a urcat în mașina... abandonaților.

Succesele ușoare, ca de pildă, cele realizate de dinamoviști în «Cupa Voința», sînt puțin semnificative și ele nu vor putea străluci decît atunci cînd vor fi obținute în compania unor formații puternice, a unor echipe de club românești și chiar străine de forță apropiată, care să stimuleze pregătirea și ambiția generală a sportivilor în obținerea victoriilor.

Ne aducem aminte cum în urmă cu cîțiva ani urmăream întreceri cicliste în care lupta sportivă se desfășura sub semnul unui echilibru valoric deosebit. Echipa clubului «Metalul» era reprezentată pe atunci de Traian Chicomban, Martie Ștefănescu, Constantin Doncu; «Flacăra» — de către Gheorghe și Constantin Șandru, Sima Zosim; «Flamura» — de Marin Niculescu, Țicu Stănescu, Victor Naidin, Dede Negoescu, Nae Chicomban; «Steaua» — de Ervant Norhadian, Dumitru Pantazescu, Nanu Stelian, Ion Vasile; «Dinamo» — de Ștefan Sebe, Nicolae Maxim, Aurel Șelaru; «Recolta», avîndu-i în frunte pe Șt. Poreceanu, Gabriel Petrescu, Șt. Stefanian și enumerarea o putem continua cu încă multe alte nume ale unor cicliști care, între anii 1950—1957, au făcut cinste ciclismului românesc. În prezent însă...

La Călimănești, capătul etapei a 7-a a «Cupei Voința», **MARTIE ȘTEFĂNESCU,** antrenorul secției de ciclism a asociației «Dezrobirea» din Brașov, îmi relata un fapt cu o vădită părere de rău. **«Mă așteptam mai mult de la Gheorghe Suciu. L-am pregătit cu atîta grijă și-mi pusesem în el atîtea speranțe, încît comportarea lui de acum m-a decepționat total. Plecînd la București, el a scăpat de sub controlul strict al părinților și al meu și nu mai duce aceeași viață sportivă ca la Brașov. A devenit dezordonat. L-am văzut la sfîrșitul etapei cînd s-a dezechipat. Și-a împrăștiat lucrurile prin toată camera. Semn al unei lipse de disciplină pe care a început s-o manifeste și la antrenamente. Păcat de el, ca de altfel și de alți mulți tineri care părăsesc provincia, atrași de... promisiuni și de mirajul Bucureștiului».**

— Crezi că această scăpare de sub control este singura cauză a plafonării multor tineri, cîndva autentice speranțe?

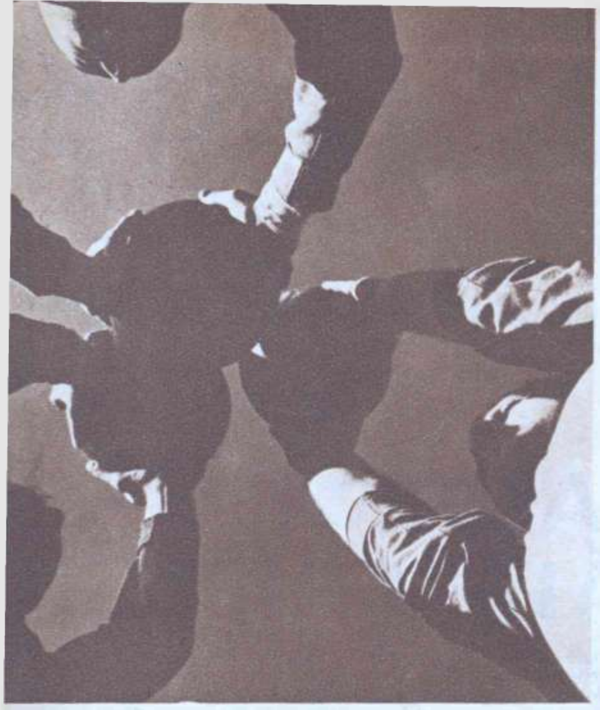
— Mai sînt și altele. La un club mare, dintr-un alt oraș decît cel în care tînărul și-a început cariera sportivă, foarte rari sînt sportivii în general și cicliștii, în mod special, a căror personalitate mai poate ieși în evidență. Din tentativa lor de afirmare sînt stopați de alergătorii mai vîrstnici ai noului club, care îi dirijează în curse în interesul lor, tăindu-le astfel aripile chiar dintr-un început. Așa apare și plafonarea.

— Și ce crezi că ar trebui făcut?

— Fiecare club și asociație sportivă să-și crească cu simț de răspundere sportivii proprii și prin ei să caute să se afirme. Noi, antrenorii din provincie, ne-am putea duce astfel munca de instruire pînă la capăt, secțiile cicliste s-ar întări în mod simțitor, iar cicliștii de valoare, deocamdată de o valoare îndoielnică, nu vor mai putea fi numărați pe degetele unei singure mîini.

•

Ne însușim întrutotul părerea lui Martie Ștefănescu. Federația de specialitate, pe lîngă celelalte probleme pe care le va avea grabnic de rezolvat, ca de pildă, găsirea soluțiilor pentru îmbogățirea inventarului sportiv, completarea în mod substanțial a calendarului competițional intern și altele, va trebui să ia în discuție și posibilitatea întăririi secțiilor de ciclism din provincie. Și, în special, a acelora care au dovedit o serioasă preocupare față de creșterea cadrelor, cu rezultate palpabile, cum sînt, de pildă, secțiile din Brașov, cele din Ploiești etc. Altfel, secțiile de ciclism, puține la număr cîte au mai rămas, tind să nu-și mai justifice existența. Și ar fi păcat. Prin dispariția lor ar dispare unica și cea mai importantă sursă de promovare a cadrelor ciclismului nostru.

MICRO-MOTIVE SPORTIVE

Luptătorii de la trînte se numesc trîntași sau... trîntori?
În nocturnă soarele este... suspendat?
Iahtingul e un sport... finn?
Cînd scîrțîie scaunul, îi face șahistului... galerie?
Fentă: Minge luată în... balon.
Pînzele sînt suporterii... velelor?
Navomodele: mini-canotaj.
Debarcaderul este blocstartul... canotorilor.
Unor luptători doar cîntarul le face... greutăți.
O minge care se umflă în... pene? De... badminton.

TITI GHEORGHIU — Vaslui

AMINTIRI DIN «B»

Fotografia de mai sus ni-i prezintă pe cei trei portari ai echipei UNIREA DEJ, recent retrogradată din categoria «B». Fotoreporterul IONEL DAVID le oferă această imagine nu pentru performanțele obținute pînă acum, ci pentru cele viitoare, pe care cu toții le dorim mult mai bune.

MAGAZIN sportiv

ALBUM ATLETIC 1947

În istoria atletismului românesc un capitol de mare valoare l-a scris clubul ELECTRICA din Timișoara. Fotografia alăturată a fost făcută în urmă cu 20 ani la Timișoara și-i înfățișează pe «E»-iștii care au cîștigat în același an campionatul național pe echipe. Sus, de la stînga: Marius Preda (înălțime), Horia Cosma (ciocan), Virgil Pușcaș (suliță), Mihai Raica (disc și greutate), dr. Ion Arnăuț (antrenor), Ion Toma (ciocan), Ioan Soeter (înălțime), Eugen Lupșa (sprint). Jos: Andrei Osipiantz (sprint), un anonim, Ion Pricop (fond și cros), alt anonim, Cornel Poenaru (lungime și triplusalt). O frumoasă pleiadă de atleți!

UN MOMENT AȘTEPTAT ZECI DE ANI...

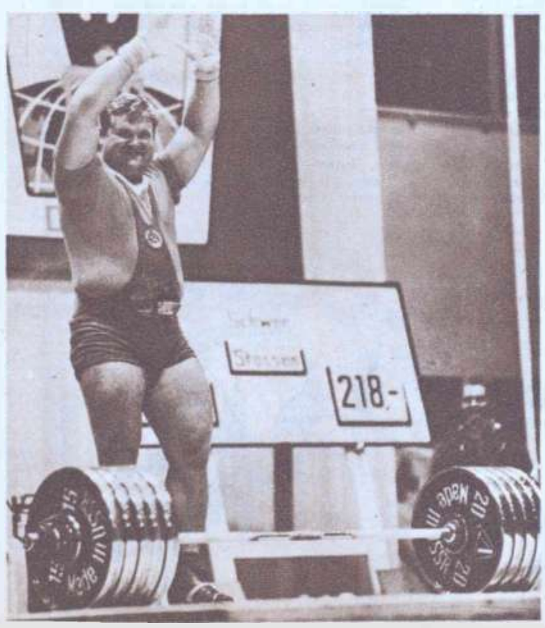
Iată o fotografie... istorică, deși este de dată recentă. Ea imortalizează momentul cuceririi de către echipa Rapid București a primului ei titlu de campioană a țării la fotbal. Primul trofeu primit de fotbaliștii rapidiști a fost «Cupa suporterilor», pe care **Andrei** o ține ridicată. Dar imaginea aceasta are și un detaliu cu totul și cu totul impresionant. Privind cu atenție, îl veți putea distinge pe **Tache Macri**, unul din veteranii echipei Rapid, purtîndu-l în brațe pe **Motroc**. Macri a trăit deabia acum bucuria succesului pe care și l-a dorit atît de mult în cei 15 ani cît timp a jucat neîntrerupt sub culorile Rapidului..

... ȘI O SPECTATOARE «ÎNCÎNTATĂ»

Galeria rapidistă, atît de divers colorată», a fost la Ploiești, în ultima etapă a campionatului, mai numeroasă și mai gălăgioasă ca oricînd. Printre miile de suporteri ai echipei din Giulești, fotoreporterul ION POPESCU (Ploiești) a observat-o, după cum puteți vedea chiar în primele rînduri, pe marea noastră interpretă de muzică populară IOANA RADU, o fidelă admiratoare a echipei lui Dumitriu și Ionescu

COLOSUL DIN UCRAINA

Jabotinski, cel mai puternic om din lume, continuă cu brio seria uimitoarelor sale succese prin noile recorduri mondiale (4!), obținute de curînd la Sofia.

Cele 590 kg ridicate de acest gigant (și care reprezintă noul record mondial față de 580 kg cît reprezenta vechiul record, stabilit în 1964 de celălalt colos și titan al halterelor, Iuri Vlasov) oferă, cu deplină justificare, certitudinea că limita atît de discutată a celor 600 de kg va fi atinsă și depășită într-un viitor foarte apropiat. Mai ales că Vlasov, care și-a reînceput satisfăcător activitatea, anunță, totodată, reluarea disputei mondiale cu vechiul său rival, halterofilul ucrainean, cu și mai multă dîrzenie.

— gh. r. —

OAMENII DE ZĂPADĂ...

...din stațiunea germană Oberwiesenthal au privit și ei, cu ochii lor de tăciune, caravana cicliștilor participanți la Cursa Păcii. Nu știm dacă ei s-au... topit de emoție cînd au trecut cicliștii, dar, e sigur, aceștia din urmă au răsuflat ușurați după ce au depășit această grea porțiune de munte.

NINO ÎNTRE PRIETENI

Iubitorii boxului din București și Cluj l-au recunoscut, desigur, în fotografia de sus, pe italianul Nino Benvenuti, care, cu ani în urmă, a boxat și în cele două orașe ale noastre. După cum se știe, Nino a cucerit de curînd titlul de campion mondial la categoria mijlocie. Centura i-a fost decernată în cadrul unei recepții ce a avut loc la Roma în timpul campionatelor europene, recepție la care au fost invitați secretarul F.R. Box Mihai Trancă și arbitrul internațional Victor Popescu. Iată-l în centrul fotografiei pe Nino Benvenuti, felicitat de vechiul său amic Mihai Trancă. În stinga, tot în rîndul de sus, arbitrul Victor Popescu.

Foto: Augusto FIORELLI — Roma

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU...

...MARCEL MAES (Belgia), învingătorul Cursei Păcii. La 19 decembrie el va împlini 23 de ani. Este șofer pe o camionetă cu care colectează lapte de la fermele din Deurle, în apropiere de orașul Gand, lapte pe care îl duce apoi la cooperativă. Activează în clubul V.S. Gentse, în care lider este fostul campion mondial Tom Tompson. Intenționează ca după «Tour de l'Avenir» (Turul Franței pentru amatori) să treacă la profesionism.

FINIȘ EXTRAORDINAR!

Cea de a 50-a ediție a Turului ciclist al Italiei a avut o desfășurare zbuciumată. Exceptînd desele schimbări de lider, cursa a cunoscut un incident fără precedent în «Giro»: anularea unei etape (motivul — o mare parte dintre concurenți s-au lăsat împinși la deal de către suporteri). Odată cu aceasta a fost descalificat din poziția de lider ciclistul Felice Gimondi. În ciuda acestui fapt, în ultimele două etape, tînărul sportiv italian, pe care îl puteți vedea în fotografie, a spulberat pretențiile și speranțele adversarilor, cîștigînd, pînă la urmă, această îndrăcită cursă. Va confirma el oare și în Turul Franței?

— Dar găinușe sînt în prograaam...?

Desen de
OCTAVIAN COVACI

PEȘTII: Iar ai venit cu mămăligă, măi omule? Ceva rîme, viermișori n-ai găsit?

Desen de **H. PANAITOPOL**

CE ESTE FOTBALUL AMERICAN?

...La această întrebare mulți dintre dumneavoastră vor răspunde printr-o caracterizare: un sport foarte violent, care în fiecare an face numeroase victime pe stadioanele din S.U.A.... Alții vor adăuga că, de fapt, nu este vorba de fotbal, ci de o variantă «americanizată» a rugbiului. Toate acestea sînt, în parte, adevărate. Dar poate că este interesant de știut, exact, felul cum se joacă acest sport, regulile sale de bază.

De la început, trebuie să precizăm că nu este greșit de a numi fotbalul american — *fotbal*, deși el se aseamănă mai mult cu rugbiul. La origine, amîndouă aceste sporturi s-au numit «football» și abia mai tîrziu (în secolul trecut) s-a făcut separația dintre cele două discipline. Englezii continuă să numească și azi, în mod oficial, «football-rugby» sportul cu balonul oval.

Fotbalul american este, într-adevăr, mai apropiat de rugbi. Totuși, există deosebiri esențiale. O formație cuprinde doar 11 jucători, plus un număr de rezerve, care pot fi introduse oricînd în joc. Partida este împărțită în patru reprize de cîte 15 minute, cu o pauză de 1 minut (pentru schimbarea terenului) între reprizele 1—2 și 3—4, precum și o pauză «mare» — 15 minute — între reprizele 2 și 3.

Principiile jocului sînt asemănătoare cu cele ale rugbiului. Balonul «culcat» după linia adversă de fund valorează însă 6 puncte, doar 1 punct se acordă pentru transformare, 3 puncte pentru lovitura de picior căzută, iar dacă jucătorul este obligat să intre cu balonul în brațe după propria-i linie de fund, se acordă adversarilor alte 2 puncte. Esențial este faptul că se permite pasa «înainte» cu mîna sau cu piciorul, iar placarea adversarului fără balon nu este supusă penalizării. Aici tocmai trebuie căutată explicația caracterului adesea violent pe care-l are fotbalul american (cu toate cele peste... 60 de reguli menite să asigure buna desfășurare a jocului). Potrivit statisticilor oficiale, din 1931 pînă acum, și-au găsit moartea pe terenul de joc nu mai puțin de 577 jucători de fotbal americani...

Pentru prima oară acest sport a fost jucat, într-o formă apropiată celei de azi, pe terenul Universității din Harvard, în 1871. Astăzi, fotbalul american este practicat numai în Statele Unite și, în mod izolat, în Canada. Există formații profesioniste și altele studențești, care își au campionate urmărite de un mare număr de spectatori.

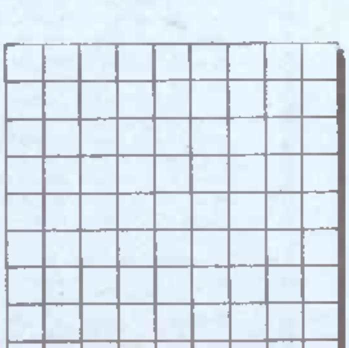
În «apărarea» acestui sport (atît de criticat și... criticabil) trebuie spus, totuși, că el pretinde deosebite calități de viteză și rezistență din partea celor care-l practică și — mai e nevoie să spunem! — o apreciabilă doză de curaj.

Rd.V.

OMAGIUL UNUI «PETROLIST»

Mihai Sinca, student în anul IV la Politehnică, a compus careul alăturat îndeosebi pentru cititorii revistei noastre care sînt și suporteri ai echipei campioane Rapid. Gestul ne-a părut cu atît mai frumos cu cît, vizitîndu-ne la redacție, autorul careului ne-a mărturisit că el personal este admirator al formației Petrolul Ploiești.

Iată tema careului: plecînd din colțul din stînga, sus, și urmînd săritura calului din jocul de șah (trecînd doar o singură dată prin fiecare pătrat), cititorii vor putea găsi numele echi-

„Memorialul KUSOCINSKI

O cursă memorabilă: Janusz Kusocinski il conduce pe Paavo Nurmi.

Numele ilustrului atlet polonez JANUSZ KUSOCINSKI este legat deopotrivă de performanțele sale sportive de valoare mondială, de eroicele fapte de arme ale ostașilor polonezi în apărarea Varșoviei (1939), precum și de rezistența poloneză din timpul ocupației hitleriste. Rănit de două ori în luptele din unul din cartierele Capitalei, Kusocinski — omul care avusese cele mai sprintene picioare din lume, la epoca sa — va rămîne șchiop pentru restul scurtei sale vieți, curmată de agenții Gestapo-ului într-o noapte de iunie a anului 1940 în pădurea Palmiry, cînd îndîrjitul luptător din rezistență a fost împușcat pentru activitatea sa conspirativă. Așa a murit un mare sportiv și patriot.

*

Pentru a evoca figura acestui atlet, în amintirea căruia se desfășoară în fiecare an la Varșovia întrecerile atletice internaționale din cadrul «MEMORIALULUI KUSOCINSKI», publicăm un extras din schița autobiografică «CURSA MEA DE LA LOS ANGELES», în care Kusocinski descrie, cu un talent de adevărat literat, cum a cîștigat la Olimpiada din 1932, cursa de 10 000 m, performanță care, pe lîngă medalia de aur, i-a adus și satisfacția de a întrerupe șirul de victorii ale alergătorilor finlandezi în cursele de fond.

Din echipa noastră urmau să ia startul în cursa de 10 000 m Plawczyk, Helinsz și cu mine.

După masa de prînz, cînd echipa noastră a plecat la stadion, unde Helinsz și Plawczyk urmau să se prezinte la primele probe, am rămas singur în satul olimpic, căci nu voiam să plec o dată cu ei și să mă enervez degeaba, așteptînd să-mi vină rîndul. Mi-am consacrat, deci, cele două ore disponibile pentru a-mi scrie și expedia corespondența. În sfîrșit, cînd am ajuns pe stadion ... l-am găsit pe antrenorul nostru Klumberg, cu care m-am dus la vestiare. M-am echipat și am vrut să ies pe pistă pentru a o încerca, dar acest lucru nu mi-a fost îngăduit. Mi-am desmorțit atunci mușchii pe iarba din jurul stadionului. După acest ușor antrenament, Klumberg m-a masat cu migală și, cu un sfert de oră înainte de a se da startul, am apărut pe pistă, o dată cu încă 18 concurenți din cei 26 cîți urmau să pornească în cursă. Dintre absenți am notat pe argentinianul Zabala, care voia să se menajeze pentru maraton și pe francezul Rochard, care prefera să alerge în cursa de 5 000. În cursa noastră rămînea, firește, Iso Hollo, pe care Nurmi l-a desemnat ca succesor, și pe care eu îl socoteam adversarul cel mai redutabil. Cînd un ziarist i-a cerut părerea, Nurmi a declarat: «Polonezul nu-i încă de talia finlandezilor și nu poate reprezenta o amenințare serioasă, mai cu seamă pentru Iso Hollo.»

Nu încape nici o îndoială că alergarea pe 10 000 m constituia pentru publicul american, avid de emoții, o probă senzațională. La start eu eram al doilea de la coardă, între finlandezii Virtanen și Iso Hollo.

La semnal, am avut o zvîcnire, am sprintat puternic și am luat conducerea. Imediat după mine veneau suedezul Lindgreen și Pentti, un finlandez ce concura sub culorile americane, precum și japonezul Kitamoto. Urmau Savidan, Iso Hollo, Virtanen și alții. Primul tur, pe care l-am parcurs în 66 de secunde, mi-a arătat că nu toți concurenții puteau menține tempoul impus de mine, căci se produseseră schimbări în rîndurile urmăritorilor mei. Voind să adopte tactica mea, Iso Hollo s-a lansat după turul trei într-o serie de atacuri. Încă din acest tur Lindgreen și Sering n-au mai rezistat cadenței și încetul cu încetul rămîneau tot mai înapoi. Din acea clipă, pentru mine devenise evident că ei nu vor mai juca nici un rol în această cursă. Dar Virtanen, care pînă atunci alerga pe la coadă, a sprintat și în curînd i s-a alăturat lui Iso Hollo. Astfel am început să parcurgem cursa în trei. Am trecut primul kilometru în 2'51".

Alergînd așa, mereu în cap, începusem să mă întreb care o fi oare tactica finlandezilor și dacă aceștia vor izbuti să mă talonueze, ceea ce ei tocmai aveau de gînd să facă.

În al patrulea tur, Iso Hollo m-a depășit printr-un sprint rapid și, acă vrea să se detașeze. Presimțind această manevră, l-am paralizat numaidecît, contraatacînd pe următorii 200 m și preluînd conducerea. Kitamoto și Pentti erau acum la 30 m de noi.

În turul cinci, Iso Hollo m-a depășit din nou, dar de data aceasta l-am lăsat: pentru că, aruncînd o privire pe cronometrul de la start, înregistrasem 5'48"5/10. Era perfect. Cursa se desfășura așa cum voiam eu. Tempoul adoptat corespundea, fără îndoială, unui nou record mondial.

La un moment dat, constat cu surprindere că Iso Hollo încetinește. Era clar că, văzîndu-l pe Virtanen rămas în urmă, el a recurs la această tactică pentru a-l ajuta să ne ajungă și să continuăm cursa în trei. Bineînțeles că nu puteam admite așa ceva. Am încercat deci să trec iar în frunte, dar Iso Hollo m-a împiedicat s-o fac.

Am izbutit să-l depășesc ceva mai tîrziu, accelerînd imediat.

Turul șase s-a parcurs fără nimic deosebit, afară de faptul că eu acceleram necontenit tempoul pentru a-mi obosi cît mai curînd adversarii și astfel să mă pot dezlipi de ei. Iso Hollo, văzînd că i-am priceput tactica, mi-a lăsat inițiativa cursei, lăsîndu-mă să conduc pînă la km 6.

În cel de-al 10-lea tur, distanța care ne separa de ceilalți concurenți era deja de cîțiva zeci de metri și se mărea necontenit.

În turul 13, am făcut prima tentativă de a mă detașa de finlandezi. Am accelerat și m-am lansat impetuos înainte, dublîndu-l pe concurentul brazilian din coadă. Dar finlandezii nu erau încă obosiți. Ei au rezistat noii cadențe aflîndu-se iarăși lîngă mine.

Primii 5 km fuseseră parcurși în 14'54"5/10, ceea ce era, fără exagerare, o performanță puțin obișnuită pentru o cursă de 10 000. Mi s-a relatat mai tîrziu că, atunci cînd am văzut această cifră pe cronometru, aș fi avut un surîs de mulțumire.

Din al 15-lea tur am început să simt în picioare o vagă durere, care se accentua aproape cu fiecare metru. Asta mă jena cu atît mai mult cu cît eu alerg pe partea anterioară a labei piciorului. Acest lucru m-a făcut să încetinesc puțin, dar cu toate acestea mă găseam tot în frunte. Iso Hollo, crezînd că eu dau semne de oboseală, a iuțit alura, a atacat și a luat conducerea. Nu l-am împiedicat și l-am lăsat să conducă, deoarece mi-am dat seama că voi putea suporta foarte bine atacul său. Numai Virtanen n-a mai putut rezista și a pierdut aproximativ 5 m.

În al 17-lea tur, Iso Hollo a încercat din nou să mi-o ia înainte. Dar eu, simțindu-i instinctiv aproape fiecare din pașii pe care-i făcea, am făcut față elanului său. În același timp, însă, simțeam apropierea unei tragedii. Picioarele mă dureau insuportabil, de parcă aș fi călcat desculț pe cuie. Pantofii mei, care erau foarte buni de altfel pe iarbă, mă strîngeau îngrozitor. Căldura făcea ca durerea din picioare să o simt și mai tare, de parcă le-aș fi ținut la foc. Și mă ținea doar gîndul că nu trebuia să las să se vadă că mă aflu la limita catastrofei. Mi-am înăbușit durerea și, în turul 18, am trecut iar în cap. Virtanen, care pînă acum se ținuse la numai cîțiva metri în urma noastră, slăbea vizibil tempoul și rămînea tot mai mult în urmă. Acum eram sigur că acela care în planul finlandezilor trebuia să mă talonueze în final, pentru a facilita astfel victoria compatriotului său, nu mă va mai ajunge. Puteam să mă felicit că am ales tactica de a imprima cadența cea mai rapidă, pentru că în felul acesta am scăpat de un rival.

În cele trei tururi următoare, în ritmul acela epuizant, induram suferințe indescriptibile, care îmi afectă dacă în aceste trei tururi Iso Hollo m-ar fi depășit, aș fi pierdut cursa.

Am ieșit învingător din această bătălie cu mine însumi, dar total indiferent la ce se mai întîmpla: nu mai priveam cronometrul și nici nu mai aveam acel vis de a bate recordul. Cu gîndul numai la rezultat, în turul 22 am încetinit inadins, pentru a-l lăsa pe Iso Hollo în frunte. Dar nici el nu voia să mă depășească și astfel am ajuns să alergăm aproape în... pas de plimbare. Intuind că m-am oprit cu bună știință pentru a-mi păstra forțele pentru momentul culminant, Iso Hollo făcea același lucru. Totuși după vreo cîțiva zeci de metri, el a trecut în frunte, dar fără tragere de inimă. Cu toate că acest tur a fost cel mai slab din toată cursa (81 sec.), Virtanen a rămas în continuare mult în urmă, la peste 100 m. De cum a trecut în cap, Iso Hollo a început să accelereze. Eu îl urmăream ca o umbră. Cu teribila durere din picioare, nu mai vedeam și nu mai auzeam pe nimeni și nimic. Întrezăream numai, în fața mea, tricoul albastru al adversarului, care mă atrăgea ca un magnet. Iso Hollo alerga acum cu pași mari și la prima vedere părea vioi, dar eu știam instinctiv că finlandezul își ascundea astfel oboseala. Urmam tricoul albastru mai mult mecanic decît prin vreo sforțare. O vorbă îmi suna veșnic în cap, ca un ciocan: «Vei ține?» Cu mare greutate îmi înăbușeam gemetele care îmi veneau pînă pe buze. Dar continuam să alerg fără să pierd un centimetru față de Iso Hollo. În această situație am depășit noi cele două turnante și am ajuns în linie dreaptă.

Deodată aud semnalul de clopot. Instinctiv îmi recapăt întreaga conștiință, uit durerea și oboseala și mă avînt înainte. Era cel de al 25-lea tur și ultimul. Într-o clipă am fost lîngă Iso Hollo, dar tot atunci el s-a năpustit înainte, pentru «finiș». Un gînd m-a fulgerat: Și mi-am zis: dacă el începe să sprinteze de pe acum, va pierde. Chiar un atlet de talia lui Iso Hollo nu putea să mai mențină această viteză după 24 de tururi și el era asudat din cap și pînă-n tălpi, cu tricoul lipit de corp. Eu, dimpotrivă, prin cine știe ce miracol, mă simțeam proaspăt și vioi, ca și cînd n-aș fi alergat de loc. Cîțiva zeci de metri am fost alături unul de altul. În turnantă Iso Hollo a fost pentru o clipă în față, dar, ajunși în linia dreaptă, l-am depășit aproape fără luptă. Am început să accentuez alura cu fiece pas, dar încă nu mă lansasem în sprintul final. Mă temeam mereu să nu se întîmple ceva cu picioarele mele și să nu pot termina cursa. Voiam să evit surprizele. Deodată, la 250 m de sosire, mă depășește un concurent în tricou alb. Sînt uluit. De unde răsărise? Mai întîi m-am speriat că e Iso Hollo, de care uitasem că are tricoul albastru și nu alb, dar îndată mi-am dat seama că e un concurent pe care-l dublam. M-am lansat atunci în «finiș» și m-am îndepărtat de Iso Hollo, care nu mai era în stare să primească lupta. Am trecut și de concurentul în tricou alb și am accelerat din toate puterile. Eram acum sigur de victorie. Dar, la 50 de metri de sosire, forțele m-au părăsit, din pricina prea puternicei tensiuni nervoase care mi-a înăsprit durerile pe care aproape că le uitasem. N-am mai putut și m-am oprit din sprint. Dar cînd m-am uitat îndărăt și l-am văzut pe Iso Hollo tocmai la 20 de metri depărtare am înaintat cu ultimele forțe și am ajuns, cum s-ar zice, «la pas», pe linia de sosire. O clipă mai tîrziu rupeam cu pieptul firul de sosire, în învingător. Cînd m-am oprit n-aveam sentimentul că trebuie să mă bucur de victorie: unica mea dorință era să-mi scot pantofii:

FIȘIER

ATLETISM

Recorduri mondiale

100 m	10,0 eg.	Enrique Figuerola	Cuba
100 yarzi	9,1 eg.	Charlie Greene	S.U.A.
1 milă	3:51,1	Jim Ryun	S.U.A.
2 mile	8:19,8	Ron Clarke	Australia
prăjină	5,38 m	Paul Wilson	S.U.A.
ștafeta 4×110 yarzi	38,6	— echipa Universității California de Sud (Mc Collough-Kuller-Simpson-Miller)	S.U.A.
100 m femei	11,1 eg.	Barbara Farrell	S.U.A.
200 m femei	22,7 eg.	Irina Kirszenstein	Polonia
800 m „	2:01,0	Juddy Pollock	Australia

Recorduri europene

200 m	20,4 eg.	Jan Werner	Polonia
ștafeta 4×100 m	— 39,1	echipa națională (Berger-Delecour - Piquemal - Bambuck)	Franta
greutate	19,64 m	Eduard Guscin	U.R.S.S.

Recorduri mondiale — juniori

100 m	10,0	Willie Turner	S.U.A.
200 m	20,2	Willie Turner	S.U.A.
suliță femei	60,55 m	Barbara Friedrich	S.U.A.

Recorduri republicane

seniori

disc	59,16 m	Iosif Naghi	Steaua

juniori II

80 m	8,0 eg.	Tamaș Szabo	Lic. Tg. Mureș
greutate (6 kg)	13,76 m	Dan Moșoiu	Ș.S. Arad
suliță (0,600 kg)	56,83 m	Petre Kolf	Ban. Tim.
60 mg fete	8,9	Iuliana Crișan	Lic. Cluj

NATAȚIE

Recorduri mondiale

400 m liber	4:10,6	Mark Spitz	S.U.A.
400 m liber	4:10,6 eg.	Alain Mosconi	Franța
400 m liber	4:09,2	Alain Mosconi	Franța
800 m liber	8:46,8	Alain Mosconi	Franța
400 m liber femei	4:36,8	Pam Kruse	S.U.A

Recorduri republicane

100 m liber	56,9	Francisc Schier	Olimpia Reșița
200 m liber	2:06,4	Vladimir Moraru	Steaua
100 m bras	1:09,9	Vasile Costa	Politehnica Tim

AUTOMOBILISM

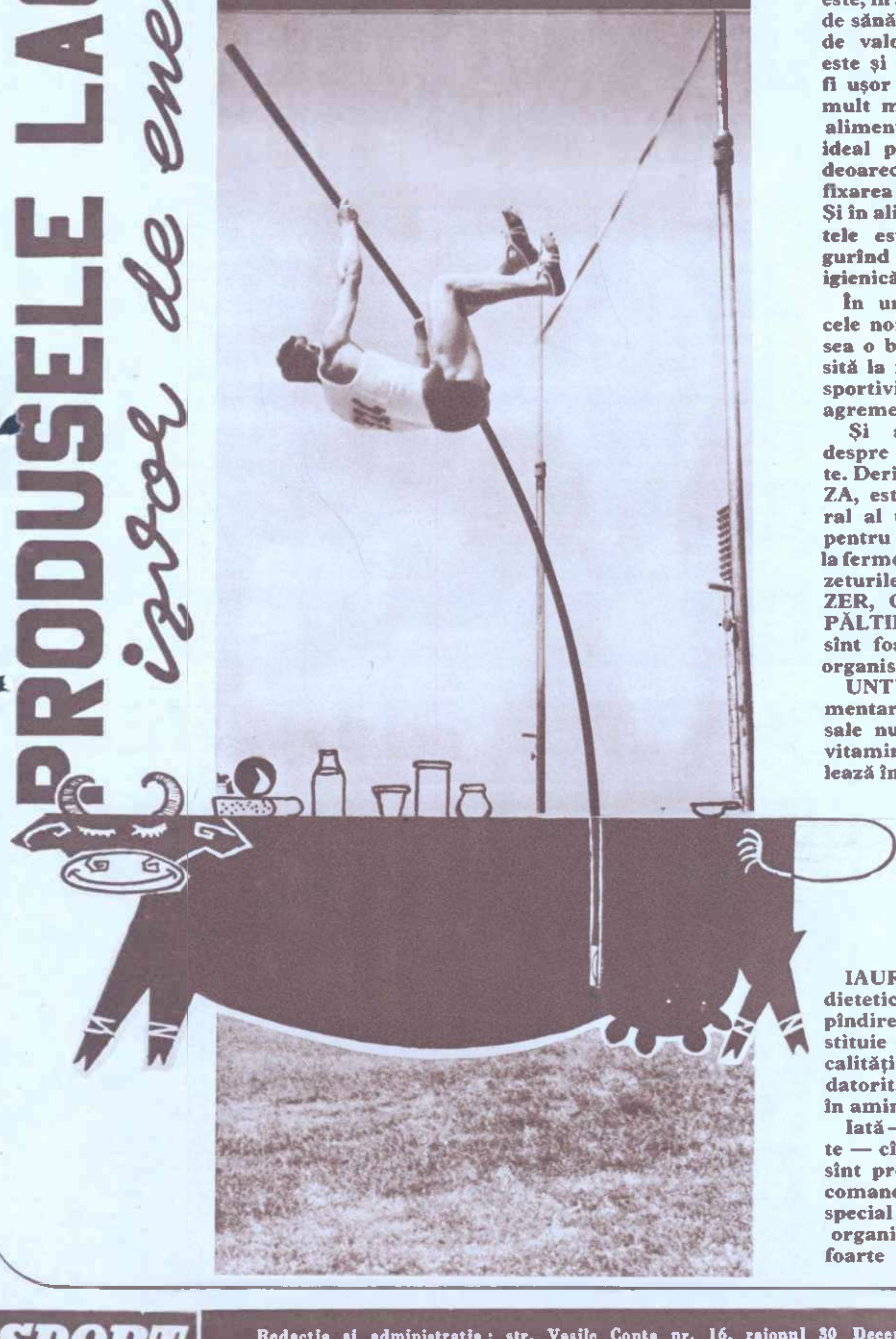
Recorduri mondiale

bărci cu motor	454 km/oră (medie)	Lee Taylor	S.U.A.

PRODUSELE LACTATE *izvor de energie*

Fiecare sportiv este desigur, interesat să știe cum și ce trebuie să mănînce pentru a-și reface energia, puterea de muncă cheltuită și pentru a-și păstra bunul cel mai de preț — sănătatea.

În alimentația rațională un loc important revine LAPTELUI și PRODUSELOR LACTATE.

LAPTELE este un produs alimentar complet, cu valoare nutritivă ridicată. Prin compoziția sa chimică bogată și variată, laptele asigură grupele principale de substanțe hrănitoare necesare unei funcționări normale a organismului: proteine, grăsimi, hidrați de carbon (zaharuri), săruri minerale și vitamine. Datorită valorii sale alimentare, laptele are o acțiune binefăcătoare asupra organismului. Laptele este, în același timp, și un izvor de sănătate pentru că, în afară de valoarea lui nutritivă, el este și un aliment care poate fi ușor asimilat de organism, mult mai ușor decît celelalte alimente. El este alimentul ideal pentru copii și tineret, deoarece asigură creșterea și fixarea calciului în oase și dinți. Și în alimentația adulților laptele este de neînlocuit, asigurînd o hrană normală și igienică.

În unele țări, mai ales în cele nordice, laptele este adesea o băutură obișnuită, folosită la masă, inclusiv la masa sportivilor; este și băutura de agrement din cursul zilei.

Și acum cîteva cuvinte despre celelalte produse lactate. Derivatul laptelui — BRÎNZA, este complementul natural al unei alimentații mixte pentru a compensa tendința la fermentații intestinale. Brînzeturile topite ca SCHWEITZER, CARPAȚI, VICTORIA, PĂLTINIȘ, POIANA, OLT, sînt foarte ușor asimilate de organism.

UNTUL este o grăsime alimentară care, datorită valorii sale nutritive și cantității de vitamine A, D și E, se asimilează în proporție de 97 la sută.

IAURTUL, un produs lactat dietetic care are o mare răspîndire în țara noastră, constituie un element cu multe calități nutritive și dietetice datorită conținutului ridicat în aminoacizi.

Iată — în numai cîteva cuvinte — cît de utile organismului sînt produsele lactate. La recomandăm deci tuturor și în special sportivilor, pentru că organismul lor este adesea foarte solicitat.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUTEAN. Corector: Gh. BANETTI.

ULTIMUL MECI INTERNAȚIONAL AL SEZONULUI—ULTIMA DECEPȚIE

Citiți comentariul nostru din pag. 10

APĂRAREA ITALIEI A ÎNVINS CU 1-0...

ÎNAINTAREA ROMÂNIEI

...iar ca o confirmare, aceste două fotografii în apropierea porții italiene. În **imaginea de sus,** Dumitriu a fost deposedat de Picchi. Celebrul **libero** al lui Internazionale, eliberat total de problema tehnică a conducerii balonului, alege din priviri cea mai bună soluție tactică, asistat de calmul Guarneri (**în stînga**). **În imaginea de jos** e rîndul lui Ionescu (9) să resimtă forța intr-ajutorării apărătorilor **azzurri**. Guarneri, la balon, este urmărit cu maximă atenție de același Picchi.

Și o ultimă confirmare a titlului acestei coperți. **Azzurrii** au cîștigat în momentul în care și-au lansat, la momentul oportun, apărătorii în atac, permițîndu-i stoperului Bertini să înscrie punctul victoriei. (**Foto: P. ROMOȘAN**).

SPORT